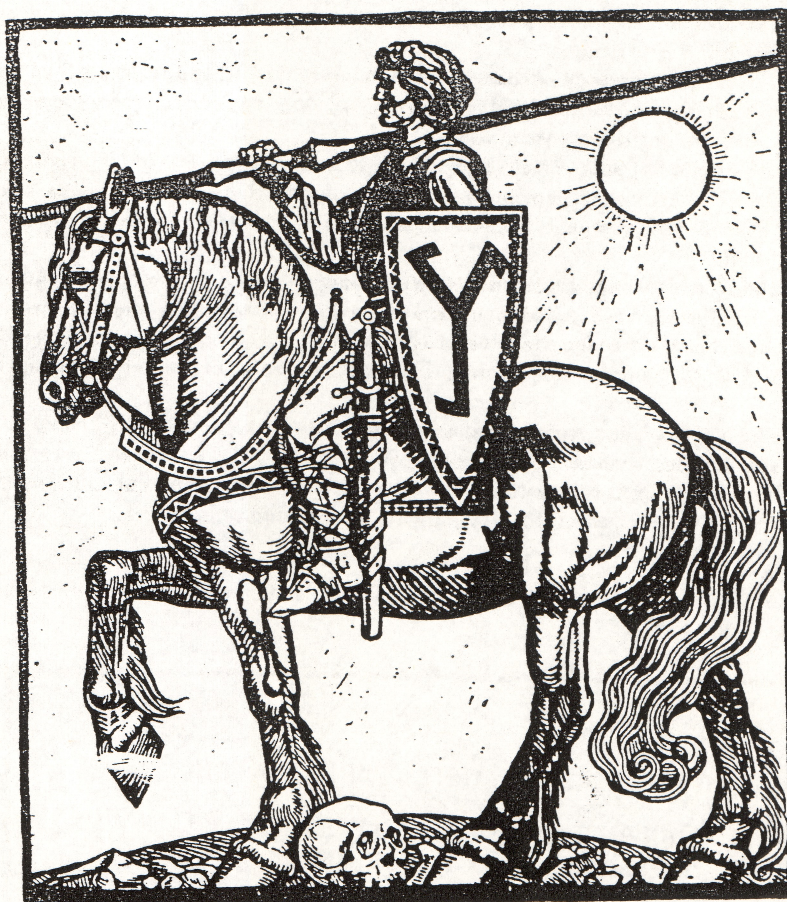

χρυση αυγη

εθνικοσοσιαλιστικη περιοδικη εκδοσις -

ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΟΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ
ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ, ΑΛΛΑ
ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΑΥΓΗΣ

Η ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

῾Η Χρυσή Αὐγή ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι ὁ ᾿Αγωνιστικός καί ᾿Επαναστατικός κύκλος τῶν ῞Ελλήνων ᾿Εθνικοσοσιάλιστῶν, πού σκοπό ἔχει τήν ἀπελευθέρωσι τῆς Φυλῆς μας ἀπό τήν ἑβραιομπολσεβικική τυραννία.

Πρώτη ἐμφάνισις τῆς Χρυσῆς Αὐγῆς ἡ ἔκδοσις τοῦ ὁμωνύμου ἐντύπου τόν Δεκέμβριο τοῦ 1980. Οἱ προβλέψεις ὡρισμένων ὅτι ἡ ὅλη μας δραστηριότης θά ἦταν ὑπόθεσις λίγων μηνῶν διαψεύστηκε. Νικήσαμε τίς οἰκονομικές δυσκολίες, νικήσαμε ὅλες μας τίς δυσκολίες καί σήμερα δύο χρόνια μετά ἀπό τήν πρώτη μας ἐμφάνισι ὑπάρχουμε, προχωροῦμε, ἀγωνιζόμαστε χωρίς νά ἔχουμε κανένα πολιτικό πάτρωνα, χωρίς νά ἔχουμε κανένα χρηματοδότη. Δύναμίς μας ἡ Τιμή μας καί Τιμή ἡ Πίστις μας.

᾿Εκεῖνο ὅμως πού ἀξίζει πάνω ἀπ᾿ ὅλα νά τονισθῆ γιά ὅλη αὐτή τή δραστηριότητά μας τῶν δύο χρόνων εἶναι ὅτι παραμείναμε ΣΥΝΕΠΕΙΣ σέ ὅτι ἀπό τήν ἀρχή καθορίσαμε σάν ἰδεολογική καί τακτική μας ταυτότητα.

Εἴχαμε γράψει τόν Δεκέμβριο τοῦ 1980 στό πρῶτο μας τεῦχος ὅτι δέν πρόκειται νά ἀναμειχθοῦμε μέ τήν πολιτική. Πέρασαν ἀπό τότε δύο χρόνια, γίνανε δύο μεγάλα ἐκλογικά πανηγύρια. Στόν λόγο πού εἴχαμε δώσει ὅτι θά εἴμαστε σ᾿ αὐτά τά πανηγύρια ἀμέτοχοι παραμείναμε ἔντιμοι.

Εἴχαμε δηλώσει ὅτι ἰδεολογία μας εἶναι ὁ ᾿Εθνικοσοσιαλισμός. Καί σέ αὐτήν τήν δήλωσί μας ἐμείναμε πιστοί χωρίς νά θυσιάσουμε τήν Τιμή μας σέ ταπεινές σκοπιμότητες.

Εἴχαμε γράψει ὅτι δέν πιστεύαμε στό θεό τῶν ἑβραίων. Παρ᾿ ὅλη τήν τρομακτική πολιτική ζημία, πού μπορεῖ νά ἔχη αὐτή μας ἡ θέσις καί σέ αὐτό παραμείναμε καί θά παραμείνουμε συνεπεῖς.

Δέν γνωρίζουμε καί δέν μᾶς ἐνδιαφέρει πού θά καταλήξη αὐτή ἡ ὑπόθεσις. ᾿Εκεῖνο ὅμως, πού σίγουρα γνωρίζουμε, εἶναι ὅτι δέν θά ἀρνηθοῦμε ποτέ τήν Πίστι μας γιά καμμιά σκοπιμότητα, γιατί δέν ὑπάρχει σκοπιμότητα τόσο σπουδαία, ὅσο ἡ Τιμή καί τό Καθῆκον ἑνός Στρατιώτη πρός τά Σύμβολα καί τούς ῞Ηρωες τῆς ᾿Ιδεολογίας του.

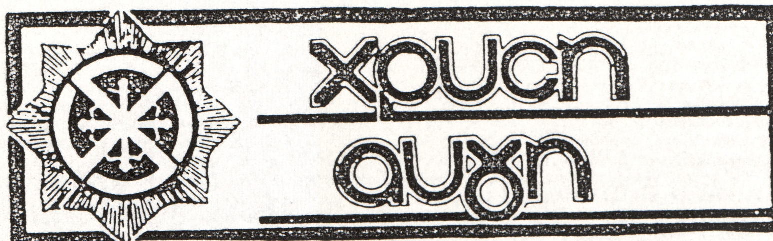
ΠΕΡΙΟΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ: «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ»

ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ

ΖΩΟΔΟΧΟΥ ΠΗΓΗΣ 16΄ β΄ορ.

τεῦχος 7ον / νοέμβριος — δεκέμβριος 1982/ δρχ. 30

τά γραφεῖα λειτουργοῦν ἑκάστην Τετάρτην καί Σάββατον κατά τάς ἀπογευματινάς ὥρας

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ
ΣΚΟΠΟΣ ΣΤΟΧΟΙ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ

Τι ζητᾶ ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός ἀπό τόν ἄνθρωπο; Τιμή, Πίστι, Δύναμι, Θάρρος, Ἡρωϊσμό, Συνέπεια, Πειθαρχία, Ἱεραρχία, Λιτότητα, Πνεῦμα Καλλιεργημένο, Ψυχικό Κόσμο Ὡραῖο, Ἱεράρχησι τῶν Ἀξιῶν, Ἱεράρχησι τῶν Καθηκόντων, Ἱεράρχησι τῶν Ἀναγκῶν, Θυσία πολλές φορές τοῦ συναισθηματικοῦ μας κόσμου χάριν μιᾶς ἄλλης ὑψηλοτέρας σκοπιμότητος. Ὅσα ἡ Ἰδεολογία αὐτή ἀπαιτεῖ ἀπό ἕναν πιστό της εἶναι γεγονός ὅτι δέν εἶναι διόλου λίγα. Γι' αὐτό καί εἶναι ἰδεολογία γιά λίγους. Ἀκόμη καί ὅταν οἱ μᾶζες φαίνονται νά συμμετέχουν σ' αὐτό τό ξέφρενο παραλήρημα δυνάμεως τοῦ ἀνθρωπίνου γίγνεσθαι, ἀκόμη καί τότε οἱ πραγματικοί Ἐθνικοσοσιαλιστές εἶναι λίγοι, πολύ λίγοι καί ὁ καθ' ἕνας ἀπ' αὐτούς μόνος του, μόνος ἀπέναντι στόν ἑαυτό του. Ὅταν τό 1933 ἡ Γερμανία φλεγόταν ἀπό τήν Ἐθνικοσοσιαλιστική Κοσμογονία ὁ Δόκτωρ Γκαῖμπελς ἔγραφε: «Ὅλη ἡ χώρα φαίνεται νά φλέγεται πέρα ὡς πέρα. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς πού φαίνονται σάν φλόγες δέν εἶναι τίποτα ἄλλο παρά οἱ ἀντανακλάσεις ἀπό λίγες, μονάχα λίγες ἐκλεκτές φλόγες.»

Ἄς ἀναζητήσουμε ὅμως τώρα τί ἡ σημερινή κοινωνία μέ τήν λειτουργικότητά της διαμορφώνει σάν Ἀξίες σέ ἕνα ἄτομο καί ἄς ἐπιχειρήσουμε νά ἀναζητήσουμε κάποιο κοινό σημεῖο μεταξύ αὐτῶν πού ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός ἀπαιτεῖ καί αὐτῶν πού ἡ Κοινωνία σήμερα δίνει. Ἄς ἐπιχειρήσουμε δέ αὐτό δειγματοληπτικά γιά νά μήν μακρυγοροῦμε σέ ἕνα θέμα πού τό συμπέρασμά του εἶναι αὐτονόητο. Τί λοιπόν ἀπό αὐτά πού ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός θεωρεῖ σάν Ἀξίες ἡ σημερινή Κοινωνία μέ τήν κρατική ἀγωγή δίνει στούς ἀνθρώπους; μήπως τήν Τιμή; μά ἡ Πίστις στήν Τιμή θεωρεῖται σήμερα ἀπό τούς «πολύξερους», πού κυβερνοῦν τήν χώρα μας πολιτικῶς, πνευματικῶς καί κοινωνικῶς σάν βαρβαρότης καί ἀναχρονισμός. Οἱ δικαστές τιμωροῦν παραδειγματικά κάποιον, πού κατηγορεῖται γιά ἔγκλημα Τιμῆς καί τό ἐθιμικό δίκαιο, πού ἴσχυε γιά ὡρισμένες περιοχές μέχρι τά τέλη τοῦ περασμένου αἰῶνος, καταργήθηκε ἀπό τούς «φωτισμένους ἐξευρωπαϊστές» τῆς Κρατικῆς νομοθεσίας. Μήπως τόν ἡρωϊσμό, τήν λιτότητα ἤ τήν πειθαρχία; Ὁ ἥρωας στήν σημερινή κοινωνία θεωρεῖται βλάκας, ὁ λιτός μαζοχιστής καί ὁ πειθαρχικός ἀνόητος καί συμπλεγματικός ἄνθρωπος χωρίς πρωτοβουλία. Τό πρότυπο, πού ἡ σημερινή κρατική ἀγωγή διαμορφώνει εἶναι ὁ πονηρός καί δολοπλόκος «καταφερτζῆς», ὁ μονόχνοτος τεχνοκράτης, ὁ ἀδίστακτος χρηματάνθρωπος, ὁ «businessman». Τό πρότυπο, πού ἡ κοινωνία σήμερα διαμορφώνει, εἶναι ἕνα πρότυπο ἄνεντιμο, ἀπείθαρχο, ἀδύνατο, πονηρό καί ὕπουλο, εἶναι ἕνα πρότυπο ὁπωσδήποτε ἀντι-Ἐθνικοσοσιαλιστικό.

Τό ἐρώτημα πού δημιουργεῖται μετά ἀπό ὅλα αὐτά πού ἀνεφέρθησαν, εἶναι πῶς ἐμεῖς θά κατορθώσουμε νά ξεπεράσουμε αὐτή τήν ἀναμφισβήτητη κοινωνική πραγματικότητα καί πῶς πρῶτα ἀπ' ὅλα εἶναι δυνατόν ἐμεῖς, σάν ἐπίσης δημιουργήματα αὐτῆς τῆς κρατικῆς καί κοινωνικῆς ἀγωγῆς, νά εἴμαστε ἐθνικοσοσιαλιστές.

Θά κατορθώσουμε νά ξεπεράσουμε τά δεδομένα τῆς κοινωνικῆς σαπίλας μόνον ἐάν καθένας ἀπό μᾶς ἐπιτύχει νά ξεχωρίσῃ μέσα ἀπό τόν ἑαυτό του καί νά ξεριζώσῃ ὅλα τά ἄρρωστα κομμάτια τῶν συνηθειῶν του καί τῶν τρόπων του, πού συνθέτουν ἕναν ὑπηρέτη μιᾶς κοινωνίας λευκῶν ἑβραίων—Weis Juden. Ἐάν κατορθώσουμε αὐτό, δηλαδή τόν προσωπικό μας ἐξαγνισμό ἀπό τήν ἄρρωστη ἐποχή, τότε ὅλα τά ἄλλα εἶναι εὔκολα. Καί εἶναι εὔκολα γιατί οἱ

ἀριθμοί δέν ἔχουν ἀξία μπροστά στή Βούλησι, στή Πεποίθησι καί στήν ᾿Απόφασι.

Τό ἔργο μας, ὁ ἀγῶνας μας εἶναι δύσκολος, πολύ δύσκολος. ᾿Εάν ἦταν ἄλλωστε εὔκολος κανείς ἀπό ἐμᾶς δέν θά διάλεγε αὐτό τό δρόμο. Ζοῦμε σέ μιά ἄρρωστη ἐποχή καί εἴμαστε καί ἐμεῖς εἴτε τό θέλουμε, εἴτε ὄχι δημιουργήματα αὐτῆς τῆς ἄρρωστης ἐποχῆς, μιᾶς ἐποχῆς πού καλούμεθα νά ἀλλάξουμε μέ τήν Κοσμογονία μιᾶς ᾿Εθνικοσοσιαλιστικῆς Νίκης.

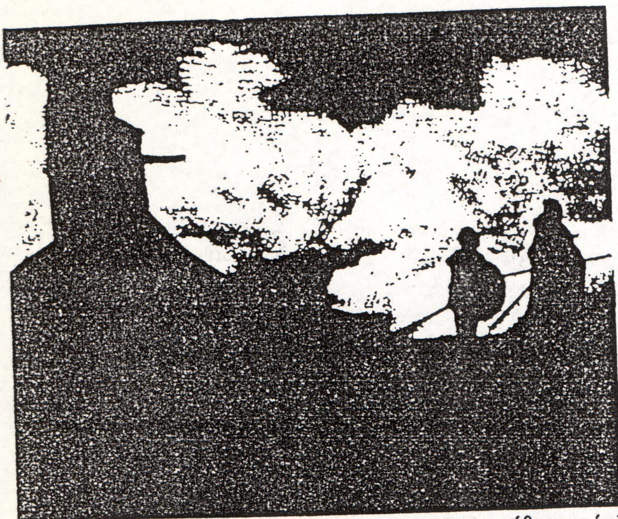
῾Υπάρχει ὅμως καί ἕνα ἄλλο ἐρώτημα στό ὁποῖο πρέπει ἐπίσης νά δώσουμε ἀπάντησι. Πῶς εἶναι δυνατόν ἐμεῖς, ὄντες δημιουργήματα μιᾶς ἄρρωστης ἐποχῆς νά εἴμαστε ὑγιεῖς ἤ τέλος πάντων νά ἐπιθυμοῦμε καί νά ἀναζητοῦμε τήν ὑγεία. Μερικές φορές μιά δυνατή Κληρονομικότης παραμερίζει μιά κακή ἀγωγή. Τό δυστύχημα γιά τούς ἐχθρούς μας εἶναι ὅτι δέν ἔχουν τήν ἐπιστημονική δυνατότητα γιά νά ἀνιχνεύσουν στό DNA ἑνός νεογέννητου βρέφους τόν μελλοντικό ᾿Επαναστάτη ᾿Εθνικοσοσιαλιστή. Αὐτή ἀκριβῶς ἡ ἀδυναμία τους, ἀδυναμία καί ἠθική καί ἐπιστημονική, θά εἶναι καί ὁ λόγος τοῦ φρικτοῦ τέλους τους καί τῆς Μεγάλης μας Νίκης. Γιατί ὅτι καί νά κάνουν πάντα ἡ Φυλή μας θά γεννᾶ ἀνθρώπους, πού θά εἶναι προωρισμένοι ἀπό τήν Μοῖρα τους νά γίνονται τιμωροί καί ἐξαγνιστές, βάρβαροι καί ἐκπολιτιστές, νά γίνονται οἱ Στρατιῶτες τῆς ᾿Εθνικοσοσιαλιστικῆς Κοσμογονίας τοῦ Μέλλοντος!

Ν.Γ.ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Ναί, εἴμαστε βάρβαροι!
Θέλουμε νά εἴμαστε βάρβαροι, εἶναι ἕνας τιμητικός τίτλος.
Θά ξανανοιώσουμε τόν κόσμο!
Αὐτόν τόν κόσμο πού δέν τελειώνει ποτέ.

ADOLF HITLER

ALFRED ROSENBERG:
Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ XX ΑΙΩΝΟΣ

Ὁ Ἀλφρέδος Ρόζενμπεργκ γεννήθηκε τό 1893 στό Ρεβάλ τῆς Ἐσθονίας. Ἐσπούδασε ἀρχιτεκτονική στήν Ρίγα καί τήν Μόσχα. Ἔρχεται στό Μόναχο τό 1918. Εἶναι ἀπό τούς ἱδρυτές τοῦ N.S.D.A.P. Τό 1921 ἀρχισυντάκτης τοῦ «Volkischer Beobachter», ἐνῶ ἀπό τό 1931 διευθύνει τό περιοδικό «Nationalsozialistische Monatshefte».

Ὁ Ρόζενμπεργκ, πού ἐκτός ἀπό συγγραφεύς καί φιλόσοφος ἦταν καί ἐνεργό μέλος τοῦ κόμματος, συμμετέχοντας στίς πορεῖες καί παρελάσεις, ἀναλαμβάνει τό 1933 τήν διεύθυνσι τοῦ γραφείου ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τοῦ NSDAP, ἐνῶ συγχρόνως ἱδρύει καί διευθύνει τήν «KAMPFBUND FUR DEUTSCHE». .

Κυριώτερο ἔργο του, πού τόν ἀνέδειξε σέ ἕναν ἀπό τούς μεγάλους διανοητές τῆς νεωτέρας ἱστορίας καί βασικό θεωρητικό τοῦ Ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, εἶναι τό πασίγνωστο «Ὁ μῦθος τοῦ 20οῦ αἰῶνος», βιβλίο πού ἀποτελεῖ ἐπανάσταση στήν θεώρηση τῆς ἱστορίας.

Βασικό περιεχόμενο τοῦ ἔργου αὐτοῦ ἀποτελεῖ ἡ ἰδέα ὅτι δέν ὑπάρχει παγκόσμιος ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, ἱστορία ἔχουν μόνον οἱ φυλές. Ὅμως καί αὐτή ἀκόμη ἡ ἱστορία τῶν φυλῶν, δηλαδή τό χρονοεξελικτικό νόημα πού ὑπάρχει στή λέξι, εἶναι φαινομενική. Λέει γι' αὐτό ὁ Ρόζενμπεργκ: «Ἡ πρώτη μεγάλη μυθική παραγωγή δέν τελειοποιεῖται οὐσιαστικά, ἀλλά λαμβάνει διαφορετικές μορφές... Μία μορφή τοῦ Odin πέθανε... ἀλλά ὁ Odin σάν αἰώνια ἀντανάκλαση τῶν πρωταρχικῶν πνευματικῶν δυνάμεων τοῦ βορείου ἀνθρώπου (homo nordicus) ζεῖ ὅπως καί πρίν 5.000 χρόνια», καί ἀλλοῦ «ἡ τελευταία «γνώση», δυνατή γιά μιά φυλή, ἐμπεριέχεται ἤδη στόν πρῶτο της μῦθο».

Ἄλλα ἔργα τοῦ Ρόζενμπεργκ: «Die Spur des Juden in Wandel der Zeiten» (1920), «Wesen, Grundsatze im Ziele der NSDAP» (1922, μέχρι 1932 160.000 ἀντίτυπα πωληθέντα), «Tradition und Gegenwart», «Gestaltung der Idee», «Kampf um die Macht», «Blut und Ehre».

Ὡς γνωστόν ὁ Ἄλφρεντ Ρόζενμπεργκ ἐκτελέστηκε στίς 16 Ὀκτωβρίου τοῦ 1946, καταδικασμένος στή δίκη τῆς Νυρεμβέργης, ὅπως ἄλλοτε ὁ Τζιορντάνο Μπροῦνο καί τόσοι ἄλλοι παγανιστές.

Ἀπό σήμερα ἡ «Χρυσή Αὐγή» δημοσιεύει γιά πρώτη φορά μεταφρασμένα στά Ἑλληνικά ἀποσπάσματα ἀπό τόν «Μῦθο τοῦ 20οῦ αἰῶνος».

«Οἱ εὐσεβέστατες πνευματικές δημιουργίες τῶν Ἑλλήνων καταδεικνύουν τήν εὐθύτατα ἀνεπτυγμένη καί ἀκόμα καθαρή ἐσωτερική ζωή τοῦ Βόρειου ἀνθρώπου καί ἀποτελοῦν, μέ τήν ὑψηλότερη ἔννοια τῆς λέξεως, θρησκευτικές μαρτυρίες καί συγχρόνως ἐκδηλώσεις ἑνός εἴδους ἐμπιστοσύνης στόν ἴδιο του τόν χαρακτῆρα καί στίς θεότητες, θεωρημένες, κατά τρόπο πνευματογόνο ὡς φιλικά διακείμενες πρός τίς ἀνθρώπινες συγκρούσεις. «Ὁ Ὅμηρος δέν ἐπιδεικνύει οὔτε ἀμφισβήτηση, οὔτε δογματισμό», λέει ὁ Erwin Rohde καί ὁριοθετεῖ σέ αὐτήν τήν περίοδο τήν οὐσία κάθε φυλετικοῦ συναισθήματος αὐθεντικά ἄρειου. Καί συνεχίζει ὁ βαθύς γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς φύσεως: «Ὁ Ὅμηρος λίγο ἐνδιαφέρεται καί δέν τείνει ἰδιαίτερα πρός τό προφητικό ἀκόμη δέ περισσότερο πρός τό ἐκστατικό». Εἶναι αὐτή ἡ μυστηριώδης εὐθύτης τῆς ἀνώτερης φυλῆς πού ἠχεῖ σέ κάθε στίχο τῆς Ἰλιάδος καί ἀντηχεῖ σέ κάθε ναό τῆς Ἑλλάδος. Κάτω ὅμως ἀπό αὐτήν τήν δημιουργία ζοῦσαν καί δροῦσαν πελασγικές

άξίες, φοινικικές καί άργότερα συριακές, καί άνάλογοι μέ τήν δύναμη τῶν φυλῶν αὐτῶν παρουσιαζόντουσαν οί θεοί τους. Ένῶ οί θεοί τῶν Έλλήνων ἦσαν ἥρωες τοῦ φωτός καί τοῦ οὐρανοῦ, οί θεοί τῶν μή Άρείων λαῶν τῆς Μικρᾶς Άσίας ἔφεραν μέσα τους δλα τά γήϊνα ἴχνη. Ή Δήμητρα, ό Έρμῆς καί ἄλλοι είναι χαρακτηριστικά παράγωγα αὐτῶν τῶν φυλετικῶν ψυχῶν. Έάν ή Παλλάς Άθηνᾶ είναι μία πολεμική προστάτις τοῦ άγῶνος γιά τήν ζωή, ό πελασγικός Άρης είναι ἕνα τέρας ποτισμένο μέ αἷμα. Άν ό Άπόλλων είναι ό θεός τῆς λύρας καί τοῦ τραγουδιοῦ, ό Διόνυσος (ἤ τουλάχιστον ή μή ἄρεια πλευρά του) είναι ό θεός τῆς ἐκστάσεως, τῆς ήδονῆς, τῶν φρενιασμένων μενάδων.

Γιά διακόσια χρόνια δοκιμαζόμαστε συνειδητά στήν έρμηνεία τῆς έλληνικότητος. Άπό τόν Βίνκελμαν, διά μέσου τῶν Γερμανῶν κλασσικῶν μέχρι τόν Preller καί τόν Voss, ὀρθώνεται ή λατρεία αὐτοῦ πού είναι λαμπερά άνοικτό στόν κόσμο, καθαρό, μιά γραμμή ἔρευνας δμως, πού πέφτει δλο καί πιό πολύ καί πού ή καμπύλη της γίνεται δλο καί πιό ἐπίπεδη. Διανοητές καί καλλιτέχνες ἔγιναν γρήγορα άπομονωμένοι ίδιῶτες, άποσυνδεδεμένοι άπό τό αἷμα κι άπό τήν γῆ, πού ξεκινώντας μόνον άπό τό Έγώ καί τήν «Ψυχολογία» προσπαθοῦσαν νά ἐξηγήσουν καί νά κριτικάρουν τήν Άττική Τραγωδία. Ό Όμηρος γινόταν άντιληπτός μόνον ἐπί αἰσθητικο- μορφικῆς βάσεως καί ό ὄψιμος έλληνιστικός ὀρθολογισμός ὤφειλε νά δώση τήν εὐλογία του σέ μία άναιμική καί ὀγκώδη καθημερινή άκαδημαϊκή, λογοτεχνική δραστηριότητα. Τό ἄλλο ρεῦμα—τό ρομαντικό—βυθίστηκε στά πνευματικά ὑπορεύματα πού ξεπηδοῦν στό τέλος τῆς Ίλιάδος μέ τήν εὐκαιρία τῶν ταφῶν, ἤ πού άναπηδοῦν στόν Αἰσχύλο κατά τήν διάρκεια τοῦ ἔργου τῶν Έρινύων, διεισδύει στίς ψυχές τῶν χθονίων άντιθεῶν, λατρεύει ὑποκινούμενο άπό τόν θάνατο καί τά αἰνίγματά του τίς μητρικές θεότητες μέ ἐπικεφαλῆς τήν Δήμητρα, καί τελικά ἐξατμίζεται στόν θεό τῶν νεκρῶν, στόν Διόνυσο. Έδῶ κυρίως άπό πλευρᾶς τῶν Welker, Rohde, Nietzsche ἐφιστᾶται ή προσοχή σέ ἐκείνη τήν «Μητέρα γῆ», πού άναγνωρίζεται σάν πηγή τῆς ζωῆς πού πεθαίνει καί ἐπαναρέει πάντα στόν κόρφο της.

Μέ ἕνα ρῖγος θαυμασμοῦ ό μεγάλος γερμανικός ρομαντισμός συλλαμβάνει, διά μέσου τοῦ συναισθήματος, πώς δλο καί πιό σκοῦρα πέπλα άπλώνονται μπροστά άπό τούς φωτεινούς οὐράνιους θεούς καί βουτάει στόν βυθό τοῦ ἐνστικτώδους, τοῦ ἄμορφου, τοῦ δαιμονιακοῦ, τοῦ αἰσθησιακοῦ, τοῦ ἐκστατικοῦ, τοῦ χθόνιου, τῆς μητρικῆς λατρείας, ὁρίζοντας δλα αὐτά άκόμη σάν έλληνικά.

Όμως ἐδῶ ό ἕνας συλλογισμός διαχωρίζεται άπ' τόν ἄλλον. Παρά τό δεδομένο γεγονός δτι τά έλληνικά φῦλα προσέλαβαν, φυσικά καί πνευματικά, ξένους χαρακτῆρες, γιά τόν άληθινό έρευνητή δέν ἔχει ένδιαφέρον αὐτή ή συχνά πλασματική μῖξις, άλλά ένδιαφέρει κατά κύριον λόγον τό περιεχόμενο καί ή μορφή τοῦ ὑλικοῦ ἐκείνου πού ἦταν κυρίαρχο. Πάνω σ' αὐτό ό Jakob Burkhardt άναφέρει: «Αὐτό πού οί Έλληνες ἔκαναν ἤ ὑφίσταντο, τό ἔκαναν καί τό ὑφίσταντο ἐλεύθερα καί μέ διαφορετικό τρόπο άπό δλους τούς προηγούμενους λαούς. Παρουσιάζονται πρωτότυποι, αὐθόρμητοι καί συνειδητοί ἐκεῖ πού σ' δλους σχεδόν τούς ἄλλους βασιλεύει ἕνας λίγο—πολύ βαρετός καταναγκασμός» ξεκαθαρίζοντας μέ ἕνα πνευματικό κῶνο φωτός, τήν άρμονικώτερη βαθύτητα αὐτοῦ πού είναι έλληνικό. Μιλάει πιό άργά (ἐνν. ό Burckhardt) γιά τούς Έλληνες σάν Άρείους, άναφέρει ἄλλους λαούς καί φῦλα, άλλά δτι αὐτός ό ἴδιος εἶχε άνακαλύψει ἕναν φυλετικό-πνευματικό νόμο δέν τό συνειδητοποίησε ποτέ καθαρά. Περιγράφει τούς Έλληνες τοῦ 5ου καί 4ου αἰῶνος «σάν ἕνα σύνολον», μέ τό όποῖο δμως ή δραματική μάχη τῶν φυλῶν, ψυχῶν καί θεοτήτων μαραίνεται σέ μιά σύγχυσι δλων τῶν χαρακτηριστικῶν. Έν τέλει παρά τίς χιλιάδες ἐνδείξεις καί προαισθήματα, τά χιλιάδες άκριβῆ δεδομένα, ή έλληνική προσωπικότης ἔσβησε. Αὐτή ή οἰκεία έλευθερία τῶν άρχαίων Έλλήνων ὑπῆρξε δμως οὐσιαστικά σέ διαμάχη μέ τή σκοτεινή Μικρά Άσία καί αὐτό τό μεγάλο δρᾶμα ἑνός ὁλόκληρου λαοῦ προκάλεσε ἴσως μεγάλα ὀφέλη, κατέστησε δμως ἐπίσης τούς Έλληνες πιό δυστυχεῖς «δσο δέν πιστεύει τό μεγαλύτερο μέρος τῶν άνθρώπων»

Ή συνέχεια στό ἑπόμενο τεῦχος τῆς «Χρυσῆς Αὐγῆς»

ΝΙΤΣΕ·Ι·ΣΜΟΣ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΑΡΧΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΝΕΥΜΑ

Τριάκοντα ἑπτά ἔτη μετά τήν νίκην τῶν «Συμμάχων» Ἑβραϊσμοῦ καί Μαρξισμοῦ, ἡ σκλάβα Ἀνθρωπότης, ἡ διαβιοῦσα εἰς τήν δυσωδίαν τοῦ Ἰουδαιομαρξιστικοῦ «πολιτισμοῦ» τῶν ἡμερῶν μας, ἄρχεται, ἐκ νέου, ἀφυπνιζομένη.

Κατηξιωμέναι ἰδέαι, ἀναθάλλουσαι ἐκ τοῦ Ἡρωϊκοῦ Παρελθόντος, δίκην ἰσχυρῶν πνοῶν ἀνέμου, προκαλοῦν ἤδη φρικιάσεις εἰς τά λιμνάζοντα και όζοντα ὕδατα τοῦ «Ἑβραιομαρξιστικοῦ τέλματος» ἐνῶ ἐνορατικά πνεύματα ἀναμοχλεύουν τά ὕδατα αὐτά καί ἐπιχειροῦν νά ἐνημερώσουν, φλογίσουν καί θέσουν ἐν ἐγρηγόρσει ὅσους ἐκ τῶν σκλάβων δεν ὑπηρετοῦν συνειδητῶς τό ἀπεχθές καί ἀνίερον Σύστημα, τό ὁποῖον κυβερνᾶ τόν Κόσμον, αλλά ὑπομένουν ἀπροσανατόλιστοι τήν σκλαβιάν μέ ἀπόγνωσιν, ὀδύνην καί κρυφήν ἐλπίδα, ταλανιζόμενοι μεταξύ τῶν παρορμήσεων βιαίας ἀπελευθερώσεως καί τῶν ἐπιταγῶν τῆς εὐνουχιστικῆς ὀρθολογιστικῆς «Ἑλληνοχριστιανικῆς» των Ἠθικῆς, ὁδηγούμενοι οὕτω εἰς τήν νεύρωσιν, τήν συρρίκνωσιν τῆς προσωπικοτητος καί τήν ἀφαίμαξιν τῆς «ζωτικῆς των ὁρμῆς».

Πλῆθος τοιούτων ἀτόμων συναντᾶ κανείς εἰς τά ὑπό τοῦ Διεθνισμοῦ καί τοῦ τέκνου του Διεθνοσοσιαλμαρξισμοῦ διαφεντευομένας καί ποδηγετουμένας δίκην ἀγέλης σημερινάς «Χριστιανικάς» μασωνοκρατουμένας κοινωνίας.

Εἰς τήν ἱστορίαν τῆς Ἀνθρωπότητος τῶν τελευταίων 150 ἐτῶν δύο Γιγαντιαίαι Μορφαί δεσπόζουν, πεπροικισμέναι μέ θαυμαστήν ἐνορατικήν δύναμιν, σπανίαν εἰς τήν ποιότητά της. Ὡς γνωστόν ἐνόρασις είναι ἡ γνωστική ἱκανότης νά προσεγγίσῃ τις εὐθέως τήν Ἀλήθειαν ἄνευ χρείας ἀποδείξεων καί πλαγίων συλλογισμῶν.

Αἱ δύο αὐταί Ἱστορικαί Μορφαί, οἰκοδομήσασαι ἐπί τῶν δοξασιῶν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊκοῦ Πνεύματος, διαφορετικῷ τῷ τρόπῳ ὁ καθείς, ἀπέδειξαν ὅτι ἡ Ἑληνική Πολιτιστική Παράδοσις, ἡ γαλουχήσασα τήν Ἀνθρωπότητα, δέν εἶναι ἀναγκαστικῶς ταυτόσημος πρός τόν Σωκρατικόν ὀρθολογισμόν ἐπί τοῦ ὁποίου οἰκοδόμησεν ὁ εὐνουχιστικός Χριστιανισμός.

Ὁ πρῶτος χρονολογικῶς ἐξ αὐτῶν εἶναι ὁ Φρειδερίκος Νίτσε, εἷς ἐκ τῶν μεγαλυτέρων στοχαστῶν εἰς τήν ἱστορίαν τῆς Παγκοσμίου Φιλοσοφίας, ὁ διακηρύξας πρῶτος τήν παραγνωρισθεῖσαν μοναδικήν ἀξίαν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊκοῦ τραγικοῦ «Αἰῶνος» ὡς ἐπίσης καί τήν μοναδικῆς ἀξίας ἔννοιαν τοῦ Ἀντιχριστιανοῦ, Ἡρωϊκῶς ζῶντος «Ὑπερανθρώπου».

Ὁ δεύτερος εἶναι ὁ Εὐρωπαῖος Ἡγέτης Ἀδόλφος Χίτλερ, ὁ Μεγαλύτερος Ἥρως τῆς Παγκοσμίου Ἱστορίας τῶν τελευταίων ἑκατονταετηρίδων, ὁ ἐπιχειρήσας γενναίως καί εὐφυῶς νά ἐλευθερώσῃ τήν Ἀνθρωπότητα — καί τήν πατρίδα μας! — ἀπό τό Ἰουδαϊκόν καί Μαρξιστικόν Μίασμα, ὅστις ἀπέδειξεν εἰς τήν πρᾶξιν ὅτι ἡ παρορμητική, Ἐπαναστατική, Ἡρωϊκή, οἱονεί «Διονυσιακή» κατά Νίτσε, ἐνέργεια, ὡς ἐν προκειμένῳ ἡ Ναζιστική ἐπανάστασις τοῦ 1939, καί ὄχι ὁ ὀρθολογισμός, εἶναι ὁ μόνος τρόπος ἀπελευθερώσεως τοῦ σκλάβου ἀπό τά δεσμά, συντριβῆς τοῦ ἀηδοῦς καί ἀπείρου ἐχθροῦ καί ἀναβιώσεως τῶν εὐγενεστέρων καί Ἀριστοκρατικωτέρων Ἀξιῶν!

Οὕτω προκύπτει εἷς δυϊσμός ὁ ὁποῖος ἀντιπαρατάσσει τόν ἠθικολογικόν ὀρθολογισμόν τοῦ Σωκράτους καί τοῦ Ναζωραίου εἰς τόν Ὑπέροχον Ἡρωϊκόν Παρορμητισμόν Ἐνορατικῶν ἀτόμων ὡς ὁ Χίτλερ καί ὁ Νίτσε.

Ὁ Νίτσε πρῶτος ὑπεστήριξεν, ὅτι ἡ ὑπό τήν ἀνθρωπιστικήν μόνον ἄποψιν ἐξέτασις τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἦτο ἐσφαλμένη, διότι τοιουτοτρόπως διαφεύγει τῆς κατανοήσεώς μας τό ἡρωϊκόν τραγικόν περιεχόμενον τῆς Κλασσικῆς Ἀρχαιότητος καί τό ὑψηλόν φρόνημα τό ὁποῖον ἦτο ἴδιον τῶν Ἡρωϊκῶν Μορφῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Τραγικοῦ Αἰῶνος, ἡ δέ μελέτη τοῦ κόσμου τοῦ Ἑλληνικοῦ Πνεύματος δέν ἔπρεπε νά ἀποτελεῖ ξηράν, οἱονεί, ἀρχαιογνωσίαν, ἀλλά νά δημιουργήσῃ τήν ὑποδομήν διά μίαν Νέαν Ἀναγέννησιν τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Πολιτισμοῦ.

Ἡ ὑπό τήν πλαστικήν, «Ἀπολλώνιον», ἁρμονικήν μορφήν μόνον θεώρησις τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Πνεύματος ἦτο κατά τόν Νίτσε σφάλμα, διότι ἐγένετο εἰς βάρος τῆς σημαντικωτάτης «Διονυσιακῆς», θεωρήσεως τοῦ Πνεύματος τούτου, δηλαδή ὅταν τό θεωρητικόν Ἀπολλώνιον πνεῦμα ἀποκτᾶ ὑπεροχήν ἔναντι τοῦ ἐνστικτώδους Διονυσιακοῦ συναισθηματισμοῦ τῶν ἐνορμητικῶν ψυχικῶν δυνάμεων αἱ ὁποῖαι ἔχουν πολύ μεγαλυτέραν σημασίαν διά τήν Ζωήν!

Ὅλως πρόσφατοι ἐπιστημονικαί Ἰατρικαί ἐρευνητικαί ἐργασίαι τῶν νευροφυσιολόγων ROGER SPERRY και συνεργατῶν καί JOHN ECCLES ἀπέδειξαν ὅτι εἰς τό ἀριστερόν ἐγκεφαλικόν ἡμισφαίριον ἑδράζονται τό κέντρον τῆς λογικῆς, τῆς εὐθυγράμμου σκέψεως, τῆς δι' ἐπιχειρημάτων σκέψεως, τῆς μαθηματικῆς σκέψεως, ἐνῶ εἰς τό δεξιόν ἐγκεφαλικόν ἡμισφαίριον ἑδράζονται τά κέντρα τῆς φαντασίας, τῆς ἐνοράσεως, τῆς διαισθητικῆς σκέ-

ψεως, τῆς πρός τάς τέχνας ἐφέσεως, τοῦ συμβολισμοῦ (θρησκείας, τελετουργιῶν). Ἡ «Ἀπολλώνιος Ἰδέα» τοῦ Γίγαντος Νίτσε ἀναφέρεται εἰς τάς σήμερον μελετηθείσας — μετά 100 ἔτη! — λειτουργίας τοῦ ἀριστεροῦ ἡμισφαιρίου τοῦ ἐγκεφάλου, ἡ «Διονυσιακή Ἰδέα» εἰς τάς λειτουργίας τοῦ δεξιοῦ ἡμισφαιρίου, αἱ ὁποῖαι εἶναι καί βασικώτεραι καί σπουδαιότεραι διά τοῦ ἀνθρώπου, διότι διά τοῦ δεξιοῦ ἡμισφαιρίου γίνεται «μέθεξις τοῦ ἀνθρώπου εἰς τά Μυστήρια τοῦ Κόσμου!»

Ὁ «Διόνυσος» συμβολίζει τήν «μεταφυσικήν» οὐσίαν τῆς πραγματικότητος, ἤτοι τήν δύναμιν ἐκείνην τήν ὀνομασθεῖσαν ὑπό τοῦ Σοπεγχάουερ «παγκόσμιον βούλησιν», ἀποτελοῦσαν τό πρωταρχικόν «μεταφυσικόν» ὑπόβαθρον τῆς πραγματικότητος, ἐνῶ ἡ ὑπό τοῦ Ἀπόλλωνος συμβολιζομένη ἁρμονική καί ὀρθολογιστική θεώρησις τῶν πραγμάτων ἀποτελεῖ δευτερογενές δεδομένον. Ὁ Σωκράτης ἐδίδαξεν ὅτι ἡ γνῶσις εἶναι ὑπερτέρα τῆς ἐνστικτώδους καί ἐνορμητικῆς δράσεως καί οὕτω ἐνεκαινίασεν τόν μεταξύ ἐπιστημονικοῦ καί Τραγικοῦ ἀνταγωνισμόν.

Ὁ Νίτσε φρονεῖ ὅτι ἡ αἰσιοδοξία τοῦ ὀρθολογισμοῦ νά ἐπιλύσῃ τά μεγάλα ἀνθρώπινα προβλήματα ἀπεδείχθη ἕωλος καί ὅτι ἡ ἄποψη τοῦ ὀρθολογισμοῦ ὅτι ὁ χῶρος, ὁ χρόνος καί ἡ αἰτιότης ἀποτελοῦν ἀπολύτως ἰσχύοντας νόμους ἀπεδείχθη οὐχί ὀρθή ὑπό τοῦ Καντίου κυρίως ὅστις ὑπεστήριξεν ὅτι τά δεδομένα αὐτά ἦσαν μόνον φαινομενικαί καί οὐχί ὀντολογικαί ἀπόψεις τοῦ κόσμου. Ὁ Νίτσε ἐπί τῶν θεμελίων τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊκοῦ Πνεύματος ἠθέλησε νά ἐγκαινιάσῃ ἕναν πολιτισμόν τόν ὁποῖον ὀνόμασε «Τραγικόν», ἐξετίμησε δέ πρῶτος ἐξ ὅλων τό τραγικόν, ἡρωϊκόν στοιχεῖον τοῦ Ἀρχαίου Πνεύματος, καί ἀπέδωσεν τεραστίαν παιδευτικήν ἀξίαν διά τήν διαμόρφωσιν τῆς πνευματικῆς οὐσίας τοῦ ἀνθρώπου εἰς τήν Ἑλληνικήν Τραγικήν ποίησιν καί τέχνην. Κυρίως ὁραματίσθη τήν ἀναβίωσιν εἰς τήν σύγχρονον ἐποχήν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊκοῦ Πνεύματος δι' ὅ, σύν τοῖς ἄλλοις, καί εἶναι Μέγας!

Ὁ Νιτσεϊκός «μηδενισμός», δέν εἶναι οὐδέν ἕτερον πλήν ἔλλειψις πίστεως εἰς τήν ὕπαρξιν ὑπεραισθητοῦ, ὑπερβατικοῦ, μεταφυσικοῦ κόσμου. Τό μεταφυσικόν ἰδεῶδες, κατ' αὐτόν, ἔπαυσε νά ἀποτελῇ ζωντανήν δύναμιν καί ὡς νέα ἰδεώδη ἔπρεπεν νά θεωρηθοῦν ἡ «Κατάφασις τῆς Ζωῆς» — εἰς ἥν φθάνωμεν διά τῆς διά τοῦ «μηδενισμοῦ», ἀλλοτριώσεως τῶν πλανῶν τῆς πίστεως εἰς ἕναν μεταφυσικόν κόσμον — καί ἡ «βούλησις πρός Δύναμιν».

Ὁ Νιτσεϊκός «Ὑπεράνθρωπος» εἶναι κυρίως καί πέραν τῆς βιολογικῆς του «εὐρωστίας», ἡ ὑπέροχος προσωπικότης ἥτις δημιουργεῖ Νέας Ἀξίας, εἰς ἀντικατάστασιν τῶν Ἑβραιοχριστιανικῶν «ἀξιῶν», καί ἀποτελεῖ τόν φορέα τῆς βουλήσεως πρός δύναμιν, ἥτις κατενίκησεν τήν ἀπαισιοδοξίαν, ἐλυτρώθη ἐκ φόβων καί ἐνοχῶν τάς ὁποίας συσσωρεύει εἰς τό ὑποσυνείδητόν του ὁ εὐνουχιστικός ἀπαγορευτικός ἠθικοχριστιανισμός — μέ τάς οἰκτράς ἀντιλήψεις του περί μειονεξίας, κατωτερότητος, «δημοκρατίας», ἀδυναμίας καί ἐπιδιώξεως τῆς (ἀφυσικοῦ!) ἰσότητος — διῆλθεν διά τοῦ ὡς ἄνω «μηδενισμοῦ» καί ἔφθασεν τέλος εἰς τήν Ἀπόλυτον κατάφασιν τῆς Ζωῆς καί εἰς τόν Ἡρωϊκόν τρόπον ζωῆς!

Ἡ ἠθική τῆς ἀγέλης καί τοῦ ὄχλου, κατά τόν Νίτσε, εἶναι διάφορος τῆς ἠθικῆς τῶν ξεχωριστῶν εὐγενῶν ὑπάρξεων.

Ἡ χριστιανική ἠθική εἶναι γέννημα τοῦ ἐκ τῶν Ἑβραίων κληροδοτηθέντος φόβου πρός τόν «Θεόν» καί ἀποτελεῖ αἰτίαν παρακμῆς τῆς Ζωῆς, ἥν παρακμήν ἀποφεύγομεν μόνον διά τῆς Βουλήσεως πρός Δύναμιν ἡ ὁποία ἀνακαινίζει τήν ζωήν καί δημιουργεῖ Νέας Ἀξίας!

Αἱ Ἀξίαι, κατά τόν ἐπηρεασθέντα ἐκ τοῦ Νίτσε περιώνυμον Γερμανόν φιλόσοφον Μάξ Σέλερ (1874-1928), εἶναι «δεδομένα πρωτογενοῦς ἀνορθολογιστικῆς φύσεως», τό δέ βασίλειον τῶν Ἀξιῶν αὐτῶν ἀποκαλύπτεται εἰς ἡμᾶς, οὐχί διά τῆς παρεμβάσεως νοητικῆς ὀρθολογιστικῆς ἐνεργείας, ἀλλά διά τοῦ «καθαροῦ συναισθήματος» ὡς π.χ. ἀντιλαμβανόμεθα τήν ἔννοιαν τοῦ Ὡραίου εἰς τήν Τέχνην, ἑπομένως κατά τόν Σέλλερ τά καθαρά συναισθήματα δέν εἶναι ὑποκειμενικαί καταστάσεις τῆς ψυχῆς, ἀποκλειστικῶς θυμικῆς βιωματικῆς φύσεως, ἀλλά θέτουν τήν ἀνθρωπίνην ψυχήν εἰς ἄμεσον συσχέτισιν μέ ἕναν αὐτοτελῶς ὑφιστάμενον ἰδεώδη κόσμον τῶν Ἀξιῶν, κόσμον, ὁ ὁποῖος ἔχει ἀνεξάρτητον ἀπό τήν συνείδησιν ὑπόστασιν. Ἑπομένως τό συναίσθημα καί αἱ συγκινησιακαί καταστάσεις εἶναι πηγαί γνώσεως, ἀποκαλύπτουσαι τόν ἰδεώδη κόσμον τῶν Ἀξιῶν, ἐνῶ ἡ νόησις ἀποκαλύπτει τόν ἀντικειμενικῶς ὑφιστάμενον κόσμον τῶν πραγματικῶν καί λογικῶν σχέσεων.

Συμφώνως πρός τάς περί «Συλλογικοῦ Ἀσυνειδήτου» δοξασίας τοῦ Γιούγκ, αἱ ἀρχικαί, ἔμφυτοι ἀρχέτυποι Ἀξίαι τῶν ἐννοιῶν τοῦ «Ἥρωος» καί τῆς «Φυλῆς» γίνονται συνειδηταί οὐχί εἰς πάντα χρόνον ἀλλά εἰς ἰδιαιτέρας τοῦ βίου περιστάσεις, ὡς φυλετικούς ἀγῶνας, ἐθνικούς κινδύνους, μεγάλας δυσχερείας καί δοκιμασίας, καθ' ἅς ἡ ψυχή ἀντιδρᾶ κατά τρόπον οὐχί ἀτομικόν ἀλλά γενικῶς ἀνθρωπίνου. Ἡ θρησκευτικότης καί ἡ πρός αὐτήν συνδεομένη Ἠθική Ἀντίληψις, ὡς Ἀρχέτυποι Ἀξίαι τοῦ Συλλογικοῦ Ἀσυνείδητου τοῦ Γιούγκ δέν εἶναι ἀπαραίτητον διά τήν ψυχικήν ἰσορροπίαν τοῦ ἀτόμου νά ἐπενδύωνται εἰς τήν Ἑβραιοχριστιανικήν θρησκευτικήν ἀντίληψιν ἀλλά εἰς μίαν Παγανιστικήν τοιαύτην πηγήν Νέων Ἠθικῶν Ἀξιῶν,

συνδεομένων πρός τάς έννοίας τής Ζωής, τοῦ Φωτός, τής δυνάμεως, τοῦ Ἥρωος! Ἐπομένως Ἐθνικοσοσιαλισταί ὄντες δέν «ἀπωθοῦμεν» τήν θρησκευτικότητά μας, ὡς κατά τόν Γιούγκ συμβαίνει εἰς πλείστας πριπτώσεις ψυχώσεων καί νευρώσεων ἀλλά ἁπλῶς ἀποσύρωμεν αὐτήν ἐκ τοῦ ἰσοπεδωτικοῦ καί εὐνουχιστικοῦ Ἰουδαιοχριστιανισμοῦ καί τήν ἐπενδύομεν εἰς τόν Παγανισμόν!

Ὁ Σωκράτης ὅστις ἔλαβεν τό κώνειον, παρά τό γεγονός ὅτι παρεπονεῖτο διότι οἱ νόμοι τῆς πολιτείας ὅλως ἀδίκως τόν κατεδίκασαν καί ὅστις θά ἠδύνατο εὐχερέστατα νά ἀποδράση ἐκ τῆς είρκτῆς, ἦτο ἕν ἄτομον «ζωτικῶς ἐξηντλημένου», ἦτο ἄτομον ἀπεμπολῆσαν τήν ἱεράν ἀξίαν τῆς ζωῆς, διότι «δαιμόνιον» τι ἀπέτρεπεν τοῦτον ἀπό πράξεις αἵτινες δέν ἐφαίνοντο «ὀρθαί», διότι ἡ γνῶσις δέν ἦτο δυνατόν νά λάβει ὁριστικήν ἀπόφασιν περί αὐτῶν.

Ὁ Σωκράτης ἐταύτιζεν τήν ἀρετήν πρός τήν γνῶσιν καί τήν κακίαν πρός τήν ἄγνοιαν καί ἐδίδασκεν ὅτι μέ τήν θέλησίν του, ἐν γνώσει τοῦ τί εἶναι καλόν καί κακόν, οὐδείς εἶναι κακός — «οὐδείς ἑκών κακός» — , ὡς ὅμως, πολύ ὀρθῶς παρετήρησεν ὁ Ἀριστοτέλης ὁ ἄνθρωπος εἶναι δυνατόν νά γνωρίζει τί εἶναι δίκαιον καί ἀγαθόν καί ἐν τούτοις νά διαπράττει ἀδίκους πράξεις μή συμμορφούμενος πρός τάς ἐπιταγάς τῆς ἀρετῆς.

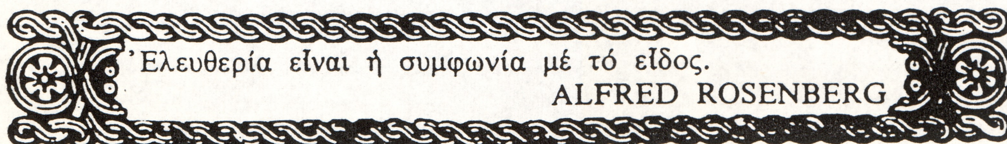
Ἐάν ὁ ὀρθολογισμός ὑπερίσχυεν τοῦ συναισθηματικοῦ παρορμητισμοῦ — θά εἴμεθα εἰσέτι ὑπόδουλοι εἰς τούς Τούρκους διότι οἱ ἀγωνισταί τοῦ 1821 θά ἔθετον τροχοπέδην εἰς τόν ἐπαναστατισμόν των, ἐάν ἐλάμβανον, ὀρθολογιστικῷ τῷ τρόπῳ, ὑπ᾽ ὄψιν τήν πικράν ἐμπειρίαν τῆς ἀποτυχούσης καί πνιγείσης εἰς τό αἷμα ἑλληνικῆς ἐξεγέρσεως τῶν ὀρλωφικῶν τοῦ 1770.

Ὁμοίως ὁ Χῖτλερ, παρορμητικῶς, συναισθηματικῶς, ἐπεχείρησε τό 1939 τήν ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἀνθρωπότητος ἐκ τῶν Σιωνιστικοῦ καί Μαρξιστικοῦ Μιάσματος καί ἔχασεν μέν τήν μάχην, διότι ὁ Ἑβραιομαρξισμός εἶχεν ἀφθονώτερα ὑλικά μέσα, ἀλλά ἡ ἡρωϊκή καί ἀνδρική του προσπάθεια, ἀξιολογεῖται ὡς πρόθεσις καί οὐχί ὡς ἀποτέλεσμα — θά ἦτο ἄραγε «ὀρθολογικώτερον» καί ἀνδρικώτερον νά κύπτει ἐσαεί τόν αὐχένα εἰς τούς «ἀφέντας» τοῦ Συστήματος; — καί ὡς τοιαύτη ἀποτελεῖ Φωτοβόλον Παράδειγμα καί ὁ ἴδιος ὁ Ἀδόλφος Χῖτλερ Ἡρωϊκόν Σύμβολον διά τάς μελλούσας σκλάβας γενεάς!

Πιστεύομεν λοιπόν ὡς Ἕλληνες ἐθνικοσοσιαλισταί οὐχί εἰς τόν Σωκρατικόν ὀρθολογισμόν καί τόν Σωκρατοτραφέντα Ἰουδαῖο Χριστιανικόν εὐνουχιστικόν ἠθικολογισμόν, ἀλλά εἰς τόν Ἀριστοκρατικόν Παρορμητισμόν τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊκοῦ Πνεύματος! Ἡ γενναία Σπαρτιᾶτις, γνησία θιασώτης τοῦ ὡς ἄνω Πνεύματος, ἡ ὁποία εἶπεν εἰς τό τέκνον της «Ἢ τὰν ἢ ἐπὶ τᾶς», ἠγάπησε τήν Τιμήν τῆς Πατρίδος περισσότερον ἀπό τό τέκνον της, ἐν ἀντιθέσει πρός μίαν «Χριστιανή» μητέρα! «Ἀγάπα τόν πλησίον σου», λέγει ο Χριστιανισμός — ἔστω καί ἄν αὐτός εἶναι ἕνας ἀηδής, Ἑβραῖος ἤ ἕνας ρυπαρός πιθηκοειδής Νέγρος! — Ἐμεῖς, μαθηταί τοῦ Νίτσε, λέγομεν: «Ἀγάπα τό μακρινόν» (δηλαδή τό ἰδανικόν!). Δι᾽ ἡμᾶς «πλησίον» εἶναι μόνον ὁ φίλος, ὁμοϊδεάτης συναγωνιστής εἰς τήν Μάχην καί εἰς τόν Ἀγῶνα διά ἕνα καλλίτερον Αὔριον ἀπηλλαγμένον ἐκ τῆς παρουσίας τοῦ Ἰουδαίου, τοῦ Μαρξιστοῦ καί τοῦ Ἐγχρώμου τόν ὁποῖον ὁ πρῶτος ἔφερεν εἰς τήν Εὐρώπην τῆς Ἀρείας Φυλῆς διά νά τήν μολύνει!

Θεωροῦμεν, ὅθεν, ὅτι ὁ ἐπί τῶν διδαχῶν τοῦ Σωκρατικοῦ καί χριστιανικοῦ ἠθικολογικοῦ ὀρθολογισμοῦ «Ἑλληνοχριστιανισμός» μας δι᾽ οὗ ὑφιστάμεθα πλῦσιν ἐγκεφάλου, ἀπό τοῦ 1830, ὅτε ἐγίναμεν «ἀνεξάρτητον» Κράτος ἀπό τόν «χρησιμοποιοῦντα» δολίως τόν Χριστιανισμόν Διεθνοϊουδαϊσμόν, εἶναι ἡ αἰτία πάντων τῶν δεινῶν μας, διότι συντηρεῖ τήν παθητικότητα, τήν μοιρολατρείαν, τοῦ μαζοχισμοῦ, τήν στωϊκήν ἀνοχήν καί μεγαθυμίαν, τήν νοοτροπίαν τοῦ «στρέψον καί τήν ἑτέραν παρειάν εἰς τόν κόλαφον» τήν νοοτροπία τῆς ἐλπίδος δικαιώσεως εἰς μίαν ἄλλην «μεταφυσικήν» ζωήν — ἐνῶ ἐδῶ εἰς αὐτόν τόν κόσμον τόν γήϊνον ἀλωνίζουν ὁ Σιωνισμός καί τό τέκνον του Μαρξισμός — τοῦ «Ἑλληνοχριστιανοῦ» σκλάβου, καί δέον ὅπως ἀντικατασταθεῖ διά τοῦ Νιτσεϊκοῦ καί χιτλερικοῦ παρορμητικοῦ Ἰδανισμοῦ τοῦ λαβόντος φῶς ἐκ τῶν ἐκλάμψεων τοῦ Ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ Ἡρωϊκοῦ Ἀντισωκρατικοῦ Πνεύματος, διά νά ὑπάρξῃ ἐλπίς ἀπελευθερώσεως τῆς ἀνθρωπότητος καί τῆς πατρίδος μας ἀπό τόν ἀηδῆ καί ἄτιμον οἰκονομικόν, ὑλιστικόν, ἀποκτηνωτικόν, Σιωνιστικόν καί Μαρξιστικόν ζυγόν.

ΕΛΛΗΝ ΙΔΕΑΛΙΣΤΗΣ

Η ΕΥΓΟΝΙΚΗ ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΣ

Κάθε ἡμέρα σέ κάθε γωνία τῆς γῆς, σέ κάθε κοινωνικο-οικονομικό ἐπίπεδο, ἔρχονται στή ζωή, ὄντα ἀπροσάρμοστα καί ἀνίκανα γιά τόν ἀγῶνα τῆς ἐπιβιώσεως, προωρισμένα νά ὑποφέρουν χωρίς καμμία ἐλπίδα σωτηρίας. Τό ἀποτέλεσμα τοῦ γεγονότος αὐτοῦ εἶναι νά ἐμφανίζονται ἄτομα ὑποχρεωμένα ἐκ τῶν πραγμάτων σέ μία ἀρνητική διαβίωσι, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν συγχρόνως ἕνα βαρύτατο συναισθηματικό καί οἰκονομικό φορτίο γιά τήν οἰκογένειά τους καί τήν κοινωνία. Τά περισσότερα εἶναι προϊόντα κληρονομικῶν παθήσεων. Κάθε χρόνο τά θύματα αὐτά τῆς ἐπιπολαιότητος γονέων καί κοινωνίας πληθαίνουν χάρις στήν ἐπίσημη ἰατρική ἐπιστήμη, ἡ ὁποία λόγω τῆς ποδηγετήσεώς της ἀπό μία ὁμάδα μανιακῶν ὑποχονδρίων, προστατεύει κάθε ἐλαττωματικό πλᾶσμα, πού σέ ὁποιαδήποτε ἄλλη περίπτωσι ἡ Φύσις θά τό εἶχε καταδικάσει σέ θάνατο.

Δέν εἶναι λοιπόν καθόλου περίεργο τό γεγονός ὅτι τίποτε ἤ σχεδόν τίποτε δέν ἔχει γίνει ἀπό τά λεγόμενα «δημοκρατικά» καθεστῶτα γιά νά ἀποτραπῆ ἡ μεσαιωνική αὐτή ἐγκληματικότης τῆς κοινωνίας, ἡ ὁποία καταδικάζει σέ ἰσόβιο βασανισμό πλάσματα ἀθῶα, πού τό μόνο τους ἐλάττωμα ἔγκειται στά βεβαρυμένα κληρονομικῶς γονίδιά τους, ἐνῶ ἀπό τήν ἄλλη πλευρά καταβάλλονται τεράστιες προσπάθειες γιά τήν γενετική καί ἑπομένως ποιοτική βελτίωσι τῶν δημητριακῶν, τῶν βοοειδῶν, τῶν κυνοειδῶν, τῶν ἱπποειδῶν καί ἄλλων εἰδῶν τοῦ φυτικοῦ καί ζωϊκοῦ βασιλείου. Στήν πραγματικότητα οἱ «δημοκρατίες» διαχωρίζουν -ό ἀνθρώπινο εἶδος ἀπό κάθε δυνατή ἐπαφή του μέ τήν ἱεραρχία τῆς Φύσεως. Ἡ «δημοκρατία» ἑνώνει μέ ὑποκρισία καί ἀνευθυνότητα τούς ἀνθρώπους χάριν συγκεκριμένων οἰκονομικῶν συμφερόντων καί τούς ἀπομονώνει ὅταν ἡ ἔννοια τοῦ συμφέροντος παύει νά ὑφίσταται ἤ ὅταν δέν ἐκπληροῦνται οἱ ἀρχικές τους προσδοκίες.

Αὐτό ἀκριβῶς τό φαινόμενο κυριαρχεῖ στήν ἐποχή μας στόν δυτικό κόσμο (πού ἐδῶ καί αἰῶνες ἀντιπροσωπεύει τήν ἰσχυρότερη δημιουργική δύναμη τῆς ἀνθρωπότητος) καί συμβαδίζει μέ μία ἐγκληματική ἠλιθιότητα, ἡ ὁποία εὑρίσκεται σέ φάσι πλήρους ἐξελίξεως. Ἡ λευκή φυλή ὤφειλε τό προβάδισμά της στήν ὑπεροχή της καί τήν ἀνωτερότητα τῆς εὐφυΐας της. Σήμερα προσπαθεῖ νά συντηρήση τόν μῦθο τῆς κυριαρχίας της μέσω τοῦ βιολογικοῦ ἐκφυλισμοῦ, μιᾶς ἐπιπλάστου μάζης μετριοτήτων, τῶν μαζικῶν νευρασθενειῶν καί τῆς ἀνηθικότητος τοῦ ἀτόμου.

Πιστεύουμε πώς οἱ μεταβολές πού προκαλεῖ ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος στό φυσικό καί πνευματικό του περιβάλλον ὑπερβαίνουν κατά πολύ τίς ἄμεσες ἀνάγκες του καί δυστυχῶς ἀκολουθεῖ τήν αὐτή νοοτροπία στόν πολύτιμο τομέα τῆς ὑγιεινῆς ὅπου ἐνεδρεύουν οἱ κίνδυνοι τῆς παραφροσύνης καί τοῦ διαβρωτικοῦ ἐκφυλισμοῦ. Στήν πραγματικότητα ἀπειλεῖ τό κληρονομικό ὑπόστρωμα τῆς λευκῆς φυλῆς. Συχνά οἱ ἐπίσημοι νόμοι ἀπορρίπτουν τήν ἐφαρμογή τῆς ποινῆς τοῦ θανάτου, ἀλλά ὅλοι γνωρίζουμε πώς ὁ ἐκφυλισμός τοῦ αἵματος, ἡ γέννησις ἐλαττωματικῶν πλασμάτων καί ἡ δημιουργία τεράτων εἶναι ἐγκλήματα χειρότερα ἀπό τόν φόνο. Ἡ ἐπίκλησις οἰκονομικῶν καί τεχνικῶν συμφερόντων πού δικαιολογοῦν αὐτοῦ τοῦ τύπου τήν «πρόοδο» δέν μπορεῖ ποτέ νά συγκριθῆ μέ τό συμφέρον τῆς φυλετικῆς μας καθαρότητος, ἀπό τήν ὁποίαν πηγάζουν οἱ φυσικές, ἠθικές καί διανοητικές ἐπιτυχίες τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου (πού ἔφθασε στό ἀνώτερο σημεῖο τῆς κλίμακος τῶν ἀνθρωπίνων φυλῶν) καί ἀπό τήν ὁποίαν ἐξαρτῶνται καί οἱ ἀποτυχίες του. Αὐτή ἡ ἱεράρχησις τῶν φυλῶν, ἡ ὁποία δέν θά ἔπρεπε ποτέ νά γίνη αἴτιο ἀλλαζονείας τοῦ λευκοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ ἀντιθέτως ἕνα βαρύτατο φορτίο καί μία σωρεία σοβαροτάτων εὐθυνῶν, πού προέρχονται ἀπό τά καθήκοντα πού ἐπιβάλλει πάντοτε ἡ ἀνωτερότης.

Καμμία ἀνθρωπιστική μεταβολή δέν γνωρίζει τόν τρόπο ἀντιμετωπίσεως τῶν προϊόντων τοῦ ἐκφυλισμοῦ, πού ἀπαιτοῦν ἐντόνους καί συνεχεῖς ἀγῶνες. Ἐκεῖ ὅπου δέν κυριαρχοῦν οἱ ἀναταραχές καί οἱ συμπλοκές μέ τήν ἀστυνομία, κυριαρχοῦν ἡ σεξουαλική ὁμοφυλοφιλία, οἱ ἐκφυλισμένοι γάμοι, ἡ φυλετική ἐπιμειξία, ὁ ἄγριος καταναλωτισμός, ἡ ρύπανσις τοῦ περιβάλλοντος καί ὁ συνεχής ἀναβρασμός ἑκατομμυρίων δυστυχισμένων ἀνθρώπων πού ζοῦν ἐγκλωβισμένοι σέ μία τρομακτικοῦ μεγέθους παγίδα θανάτου. Σ' αὐτό ἀκριβῶς τό πεδίο διεξάγεται ἕνας συνεχής ἀγών, πού ἡ λῆξις του θά σημάνη τήν σωτηρία ἤ τόν θάνατο τῆς φυλῆς μας.

Παρά τίς ἐξαιρετικῶς δυσμενεῖς συνθῆκες διατηροῦμε σοβαρές ἐλπίδες. Τό Ἰνστιτοῦτο Ψυχοσωματικῶν, Βιολογικῶν καί Φυλετικῶν Ἐπιστημῶν, συνεχίζει ἐδῶ καί τρία χρόνια, τό ἔργο τοῦ μεγάλου βιολόγου Alexis Carrel. Συντείνει στήν ἐξέλιξι καί βελτίωσι τῶν εὑρημάτων του, ἐξασκῶντας μία αὐξανόμενη ἐπιρροή στόν δυτικό κόσμο. Τό Ἰνστιτοῦτο λοιπόν προτείνει τά ἀκόλουθα οἰκογενειακά καί κοινωνικά μέτρα γιά τήν προστασία καί φροντίδα τοῦ ἀνθρωπίνου εἴδους:

I. Ἡ ἀπόφασις νά προσφέρη κανείς ζωή σ᾽ ἕνα νέο πλάσμα συνοδεύεται ἀπό σοβαρότατες εὐθῦνες, οἱ ὁποῖες δυστυχῶς ὑπερβαίνουν τά μέτρα ἀντιλήψεως τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς μας. Ἔχουμε ἀνάγκη νόμων πού νά ἀπαγορεύουν τούς γάμους ἕως ὅτου οἱ ἐνδιαφερόμενοι διδαχθοῦν, κατανοήσουν καί ἐπιθυμοῦν μέ εἰλικρίνεια τίς κανονικές ἀπαιτήσεις πού συνεπάγονται τοῦ γάμου.

II. Ἡ προληπτική εὐγονική ὀφείλει νά γίνη ὑποχρεωτική μέσω τῆς μελέτης καί τῆς πρακτικῆς ἐπί τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως πού καθιστοῦν εὐκολώτερη τήν ἐγκυμοσύνη καί τόν τοκετό.

III. Ἡ προγαμιαία ἰατρική ἐξέτασις ἀπέχει πολύ ἀπό τοῦ νά συνιστᾶ ἐπίθεσι ἐναντίον τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν. Ἀντιθέτως ἀποτελεῖ πρᾶξι προστασίας καί δικαίου γιά τό ἄτομο καί τήν κοινωνία καθώς προλαμβάνει γάμους μέ καταστροφικά ἀποτελέσματα.

IV. Τά κληρονομικῶς βεβαρυμένα ἄτομα ὅπως οἱ παρανοϊκοί, οἱ πνευματικῶς καθυστερημένοι, οἱ σχιζοφρενεῖς, οἱ ἐπιληπτικοί, οἱ φορεῖς μεταλλαχθέντων γονιδίων, οἱ ἀθεράπευτοι ἀλκοολικοί, οἱ προχωρημένοι τοξικομανεῖς καί ἄλλοι, θά πρέπει νά ὑποβάλλωνται σέ στείρωσι.

V. Ἡ φυσική ἐπιλογή, ἡ στείρωσις καί ἡ εὐθανασία εἶναι ὀρθές ἐφ᾽ ὅσον συνδυάζουν σοβαρές νομικές ἐγγυήσεις, ὑπεύθυνο ἰατρικό ἔλεγχο καί βιολογικῶς ἠθική βάσι.

VI. Τό σεξουαλικό πρόβλημα μελετᾶται συχνά ὑπό τό πρίσμα τῆς παθολογίας μέ ἀποτέλεσμα οἱ περισσότεροι εἰδικοί νά εἶναι ἀνίκανοι νά διαχωρίσουν τό ἠθικό ἀπό τό παθολογικό στοιχεῖο. Οἱ σεξουαλικές σχέσεις ὀφείλουν νά ἀκολουθοῦν τά ἐνστικτώδη ἀνακλαστικά τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ ὑγιής καί δημιουργική ἐκδήλωσις τοῦ σεξουαλικοῦ ἐνστίκτου εἶναι ἀναγκαία.

VII. Ἡ εὐγονική τάσις, πού θεωρεῖ τό μητρικό ἔνστικτο σάν ἔνστικτο πρός ἀποφυγήν, ἀποτελεῖ πρόκλησι στήν φύσι καί παραλογισμό. Κάθε γυναῖκα πού ἐκπληροῖ αὐτή της τήν φυσική ὑποχρέωσι δέν θά πρέπει νά ὑποφέρη ἀπό σύμπλεγμα κατωτερότητος. Ἀντιθέτως ἡ δύναμις τῶν γυναικῶν σέ μία ὑγιῆ κοινωνία προέρχεται ἀπό τήν συνέχεια καί συντήρησι αὐτῶν τῶν εὐγενῶν ἐνστίκτων.

VIII. Οἱ κοπέλλες ὀφείλουν νά διδάσκωνται, ἀπό τήν στιγμή πού εἰσέρχονται στό σχολεῖο, τούς κινδύνους πού διατρέχουν ἀπό ὁρισμένους καταστροφικούς παράγοντες ὅπως τήν ἄλογιστο ἐπιθυμία τοῦ χρήματος, τήν ἀνθυγιεινή διατροφή, τήν δηλητηρίασι τῆς πνευματικότητος ἀπό τά μαζικά μέσα ἐνημερώσεως καί τήν ἀπρόσωπο διαφημιστική προβολή, τήν φαρμακοθεραπεία, τούς ἐμβολιασμούς, τίς ἀκτινογραφίες, τό δηλητηριασμένο νερό, τήν ἠχορύπανσι καί οὕτω καθ᾽ ἑξῆς.

IX. Εἶναι ἐγκληματικό νά στερεῖται τό βρέφος, γιά λόγους ἀνέσεως, τό γάλα τῆς μητέρας του, καθώς ἀποτελεῖ καί γιά τούς δύο τό καλύτερο μέσον γιά τήν μετάβασι στήν φυσιολογική κατάστασί τους.

X Ὁ ἔλεγχος τῶν γεννήσεων δέν ἀποτελεῖ πρόβλημα τῆς χημείας, ἀλλά τῆς βιολογίας καί τῆς εὐγονικῆς. Οἱ διαταραχές τοῦ γενετικοῦ μηχανισμοῦ, ὁδηγοῦν τήν γυναῖκα σέ ψυχοσωματικές ἀνωμαλίες. Ὁ ἄνδρας ὀφείλει νά ἀναλάβη τίς εὐθῦνες τῆς συλλήψεως. Θά πρέπει νά διδάσκεται ὑποχρεωτικῶς τίς συνέπειές της.

XI. Εἶναι ἀναγκαῖο νά ἐξαγνίσουμε τήν λευκή φυλή ἀπό τήν ρυπαρότητα τοῦ συγχρόνου ψευδοπολιτισμοῦ καί νά ἐπιχειρήσουμε τήν οἰκοδόμησι μιᾶς νέας κοινωνίας βάσει τῶν νόμων τῆς Ψυχοσωματικῆς Φυσικῆς Ὑγιεινῆς ἤ Εὐβιοτικῆς.

Αὐτά τά μέτρα θά πρέπει νά προωθηθοῦν μέ ἐπιδεξιότητα ἀπό τήν Πολιτεία. Ἡ Βιοπολιτική ἀποτελεῖ ἴσως τόν ἀκρογωνιαῖο λίθο τοῦ μέλλοντος.

Dr. Jacqes Baugé-Prevost N.M.D.

«῞Ο,τι δέν μέ καταστρέφει
μέ κάνει πιό δυνατό».
ΦΡ. ΝΙΤΣΕ

ΚΟΝΑΝ Ο ΒΑΡΒΑΡΟΣ

Πέρυσι τό λυρικό - βαγκνερικό «῾Εξκάλιμπερ» καί φέτος το ἐπικο-νιτσεϊκό «Κόναν ὁ βάρβαρος». Δύο ἀκραιφνῶς ἐθνικοσοσιαλιστικές ταινίες, μέσα σέ δύο χρόνια, τήν ἐποχή τοῦ ἑβραιοκρατούμενου κινηματογράφου δέν μπορεῖ παρά νά ἀποτελοῦν καλούς οἰωνούς γιά τόν ᾿Εθνικοσοσιαλισμό.

῾Ο «Κόναν» σάν σύνολο ἀποτελεῖ ἕναν ὕμνο στήν ἁγνή, πρωτογενῆ δύναμη, καί τόν αὐθεντικό ἐκφραστή της, τόν ῾Υπεράνθρωπο. Καί μόνον αὐτό τό στοιχεῖο θά ἦταν ἀρκετό νά τήν χαρακτηρίση σάν «ἐθνικοσοσιαλιστική». ῞Ομως ἡ ἐπιλογή τῶν ἠθοποιῶν καί ἡ σκηνή πρός σκηνή ὑπόθεσις τοῦ ἔργου εἶναι τέτοια, πού μέ τόν κατάλληλο ἀποσυμβολισμό ξεδιπλώνεται μπροστά μας ἡ ἴδια ἡ ἱστορία τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ σφραγισμένη στό τέλος μέ ἕνα χαρμόσυνο καί μεγαλόπρεπο μήνυμα νίκης.

῎Ας ἀναλύσωμε τά πρόσωπα τοῦ ἔργου καί τή δράση τους: Πρῶτ᾿ ἀπό ὅλα ὁ Κόναν. Εἶναι σαφές ὅτι συμβολίζει τόν ῎Αριο ῾Υπεράνθρωπο. Τό ρωμαλέο σῶμα του, σέ σημεῖο ὑπεράνθρωπο, ἡ ῎Αρια φυσιογνωμία του δέν ἀφήνουν καμμιά ἀμφιβολία. ῎Αλλωστε ἀναφέρεται σέ σημεῖο τοῦ ἔργου, ὡς ὁ «Βασιλεύς, πού θά ἔρθη ἀπό τόν Βορρᾶ». Πραγματική ἐνσάρκωση τοῦ ῾Υπερανθρώπου᾿ δέν ἔχει ἐνοχές, ἔχει ὅμως αἰσθήματα. ῾Η σκηνή ἡ ἐρωτική μέ τήν γυναῖκα - σύντροφό του εἶναι μιά ἁγνή ποιητική σκηνή καθαροῦ, φυσιολογικοῦ ἔρωτα. ῞Ενας ἀκούραστος πολεμιστής, πού χρησιμοποιεῖ ἐκτός ἀπό τή δύναμη καί τό μυαλό του, ὅπως φαίνεται ἀπό τίς παγίδες πού στήνει στήν τελική μάχη μέ τούς ἀντιπάλους του.

῾Η γυναίκα-σύντροφος τοῦ Κόναν εἶναι τό πρότυπο τοῦ θήλεως ὑπερανθρώπου. Τυπικά ῎Αρια στά χαρακτηριστικά της, μέ τά ἴδια ἁγνά αἰσθήματα, ὅπως ὁ Κόναν, μιά Βαλκυρία, ἀφοῦ μάλιστα ἐμφανίζεται ἀκριβῶς σάν τέτοια μετά τόν θάνατό της καί βοηθᾶ τόν Κόναν. Προσωποποίηση καί τῆς ἰδέας τοῦ Ewigweibliche τῶν Γκαῖτε καί Βάγκνερ ἀφοῦ θυσιάζει τή ζωή της γιά νά ἀναστήση τόν ἀγαπημένο της.

῾Ο Θάλσα Ντούμ (῎Ολεθρος). Συμβολίζει πεντακάθαρα τόν Αἰώνιο ᾿Εβραῖο. ῾Ο ᾿Ιούδας διά μέσου τῶν αἰώνων. (῎Αλλωστε στό ἔργο παρουσιάζεται ὡς ἀπροσδιορίστου ἡλικίας). Μαῦρος γιά νά δείχνη καθαρά ἀλλόφυλος, ὅμως μέ ἴσια μαλλιά γιά νά ξεκαθαριστῆ ὅτι δέν εἶναι νέγρος, ἀλλά ᾿Εβραῖος. ῾Η συμπεριφορά του, τυπικά ᾿Εβραϊκή. Χαρακτηριστική εἶναι ἡ σκηνή τῆς καταστροφῆς τοῦ χωριοῦ τοῦ Κόναν. ᾿Αφοῦ τά πάντα τά κάνουν οἱ δύο ὑποτακτικοί του, κατεβαίνει ὁ ἴδιος ἀπό τό ἄλογό του καί μέ πονηριά, γιατί φοβᾶται νά τήν ἀντιμετωπίση ὅταν αὐτή τοῦ ὀρθώνει τό ξίφος, σφάζει τήν μητέρα τοῦ Κόναν, πείθοντάς την μέ ἕνα τυπικό μειλίχιο, σχεδόν παρακλητικό ᾿Εβραϊκό ὕφος. ῎Ας παραβληθῆ ἐδῶ ὅτι ὁ Κόναν δέν σκότωσε, ἤ πείραξε οὔτε μία ἀπό τίς γυναῖκες πιστές τοῦ Ντούμ, ὅταν ἐπετέθη στό ἀνάκτορό του. ῞Ομως αὐτός εἶναι ῎Αριος. Τό ὄνομα τοῦ ᾿Εβραίου, ὄλεθρος, προσδιορίζει τήν βλαπτική του οὐσία.

῞Οσον ἀφορᾶ τό σύμβολο, πού χρησιμοποιεῖ, δηλαδή τό φίδι μέ ἕνα κορμί καί δύο κεφάλια διασταυρούμενα εἶναι ἐπίσης σαφές. Γιά τήν ἑρμηνεία του δέν πρέπει κανείς νά κάνει τό λάθος νά ἀνατρέψη σέ παλιές συμβολικές σημασίες. Τό φίδι δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν Παγκόσμια ᾿Εβραϊκή Συνωμοσία γιά Κυριαρχία, ὅπως καθιερώθηκε νά παριστάνεται ἀπό τῆς ἐκδόσεως τῶν Πρωτοκόλλων τῆς Σιών. Τά δύο κεφάλια τοῦ ἰδίου σώματος δέν εἶναι ἄλλα ἀπό τά δύο πρόσωπα τοῦ Σιωνισμοῦ: τόν καπιταλισμό καί τόν μαρξισμό, μέ τά ὁποῖα ὑποδουλώνει τόν ῎Αριο ἄνθρωπο.

Οἱ δύο ὑποτακτικοί του μέ τά Ἄρια χαρακτηριστικά συμβολίζουν τό ἴδιο πρᾶγμα. Δηλαδή τούς Ἀρίους, ὑποχείρια τοῦ Ἑβραϊσμοῦ ἐξ αἰτίας τῆς πίστης τους εἴτε στήν δημοκρατία, εἴτε στόν κομμουνισμό. (Μάλιστα ὁ ἕνας ἐκ τῶν δύο κρατάει σάν ὅπλο ἕνα σφυρί. Πιό ξεκάθαρα δέν γινόταν νά γίνουν).

Ἡ πριγκίπισσα πιστή τοῦ Ντούμ δέν εἶναι ἄλλη ἀπό τό σύνολο τῆς παραπλανημένης ἀπό τόν Ἑβραῖο, παθητικῆς Ἀρίας φυλῆς. Συμπεριφέρεται μέ τρόπο πού φανερά τῆς εἶναι ξένος, σάν ὑπνωτισμένη (ὅπως τά περισσότερα μέλη τῆς φυλῆς μας, γύρω μας), ὄντας τελείως ἄσχετη μέ τόν Ντούμ, ἀφοῦ δέν ἔχει τήν παραμικρή ὁμοιότητα μαζί του. Ἀπόδειξις ὅτι ἐνῶ προσπαθεῖ νά τήν πάρη πίσω ἀπό τόν ἀπαγωγέα Κόναν, μόλις βλέπει ὅτι δέν μπορεῖ, προσπαθεῖ τουλάχιστον νά τήν σκοτώση. Τυπική Ἑβραϊκή συμπεριφορά καί πόσο ταιριαστή μέ τήν πραγματικότητα!!

Ὁ Ἀσιάτης φίλος τοῦ Κόναν εἶναι ἕνας φόρος τιμῆς στό ἡρωϊκό πνεῦμα τῶν Σαμουράϊ, πού τούς κάνει ἄξιους νά σταθοῦν δίπλα στούς Ἀρίους, ὅπως στό παρελθόν καί ἴσως στό μέλλον. Εἶναι χαρακτηριστικό, πρός ἐπιβεβαίωσιν ὅτι τό κράνος πού φοράει ὅταν πολεμᾶ εἶναι τυπικόν κράνος Σαμουράϊ.

Τέλος ὁ Ἀσιάτης μάγος πού βοηθᾶ τόν Κόναν συμβολίζει μέ τό παρουσιαστικό του, σάν πρωτόγονου Λάμα, τίς ἐπιδράσεις ἤ κοινά σημεῖα μερικῶν διδασκαλιῶν πρός τόν ἐθνικοσοσιαλισμό.

Ἄς περάσουμε τώρα στά νοήματα τοῦ ἔργου, σέ διάφορες σκηνές:

Στήν ἀρχή παριστᾶται ἡ κατασκευή ἑνός ξίφους. Σκηνή πού ὑπαινίσσεται τό περίφημο «γιά νά φτιαχτεῖ ἕνας πολεμιστής, πρέπει πρῶτα νά φτιαχτεῖ ἕνα ξίφος». Ἀπηχεῖ τήν μυστική κοινωνία τοῦ ξίφους μέ τό χέρι καί τόν ἄνθρωπο πού τό κρατάει. Κοινωνία πού συμβολίζει καί ὁ ἐθνικοσοσιαλιστικός χαιρετισμός μέ τό ὑψωμένο χέρι! Ἡ ἡρωϊκή ἀντίληψη τῆς ζωῆς καί ἡ λατρεία τῆς δυνάμεως σέ ὅλη της τήν μεγαλοπρέπεια.

Κατόπιν καί σύμφωνα μέ τά προηγούμενα ἔχουμε τόν Ἑβραῖο πού καταστρέφει μέ τούς ὑποτακτικούς του (κομμουνισμό - καπιταλισμό) τήν φυλή τῶν Ἀρίων (φυλή τοῦ Κόναν). Κλέβει τό μυστικό τοῦ ἀτσαλιοῦ, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν ἡρωϊκή Ἀρία, ὑπεράνθρωπη ἀντίληψη τοῦ πολεμιστή ἀρχαίου ἑλληνικοῦ τύπου, τό κλέβει ὄχι γιά νά τό χρησιμοποιήσει, δέν μπορεῖ νά τό κάνει, ἀλλά γιά νά μήν τό ἔχει ὁ Ἄριος ἁπλῶς (διάλογος του μέ τόν Κόναν). Ὁ Ἑβραῖος κρατᾶ ἀποκοιμισμένους μέ ειρηνιστικές θρησκεῖες τούς Ἀρίους, τύπου «παιδιά τῶν λουλουδιῶν» κλπ. Ἄς θυμηθοῦμε ὅτι σέ κάποια στιγμή ἕνας ἀπό αὐτούς τούς πιστούς τῆς θρησκείας τοῦ Ὀλέθρου, λέει στόν Κόναν νά πετάξη τό σπαθί του καί νά πάει μαζί του. Ἡ θρησκεία ἔχει ὅλα τά Ἑβραϊκά χαρακτηριστικά, ἀπό ἀνθρωποθυσίες, μέχρι τήν ἀρρωστημένη πλήρη ἄρνηση τοῦ σώματος (σκηνή πού καλεῖ μιά κοπέλλα νά πέση στόν γκρεμό). Ἐξ ἄλλου οἱ στολές τῶν ἱερέων τῆς θρησκείας τοῦ Ντούμ φοροῦν τυπικά ἐνδύματα Ἑβραίων ἱερέων, ὅπως αὐτά παρουσιάζονται σέ ὅλες τίς παραδοσιακές ἀπεικονίσεις. Ἀπό τήν ἄλλη ὁ Κόναν καί ἡ παρέα του παρουσιάζονται στό ἔργο σάν «κλέφτες». Γιατί ἁπλούστατα σάν παράνομοι θεωροῦνται καί οἱ ἐθνικοσοσιαλιστές ἀπό τούς Ἑβραίους καί τούς ὑποτακτικούς των. Τελικά ἀφοῦ ὁ Ἐθνικοσοσιαλισμός (Κόναν) ἡττᾶται πρός στιγμήν καί μαρτυρᾶ σάν Νέος Προμηθέας (ἡ σκηνή στόν βράχο μέ τά ὄρνεα εἶναι σαφέστατη), νεκρανασταίνεται καί ἐνῶ θεωρεῖτο ἀπό τούς ἐχθρούς του νεκρός, τούς κατατροπώνει (θάνατος τῶν δύο ὑποτακτικῶν τοῦ Ντούμ).

Συγκλονιστικό εἶναι τό φινάλε ὅπου ἐνῶ πρός στιγμήν ὁ Ντούμ, ὁ ὁποῖος ἔχει στό μεταξύ καλέσει τούς ὀπαδούς του γιά τήν ὑποτιθέμενη μέρα τῆς κρίσεως, προσπαθεῖ νά ξεγελάση τόν Κόναν μέ γλυκόλογα (διόλου Ἑβραϊκόν) καί νά τόν πείση ὅτι δέν μπορεῖ νά κάνη χωρίς αὐτόν, ὁ Κόναν τοῦ ἀποχωρίζει μέ δύο χτυπήματα τό κεφάλι καί τό πετᾶ στούς ὀπαδούς του. Στή συνέχεια ἐκπυρώνει τόν ναό τοῦ Ἑβραίου καί ἐνῶ φεύγει τείνει τό χέρι στήν πριγκίπισσα (ξεστρατισμένη Ἀρία φυλή), πού εἶχε στό μεταξύ σώσει, καί τήν ΟΔΗΓΕΙ.

Ἰδού τό μεγαλόπρεπο μήνυμα τοῦ ἔργου, ἕνα μήνυμα ΝΙΚΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ.

Ἄν τώρα ὅλα αὐτά δέν ἦσαν στήν πρόθεση τοῦ σκηνοθέτου, εὐχαριστοῦμε τίς ἀόρατες δυνάμεις πού ἐγρηγοροῦν γιά τήν φυλή μας καί τόν ἐκίνησαν.

ΦΟΙΒΟΣ ΝΑΤΣΗΣ

Ἡ ἀπόφασίς μου νά ἐκτελέσω αὐτή τήν ἀποστολή ἦταν ἡ σκληρότερη, πού ἔλαβα ποτέ στήν ζωή μου. Ἔγινε ὅμως εὐκολώτερη ὅταν φαντάσθηκα τίς ἀτελείωτες σειρές τῶν φερέτρων τόσο στήν Γερμανία ὅσο καί στήν Ἀγγλία, μέ τίς μητέρες νά ἀκολουθοῦν μέ φοβερό σπαραγμό. Εἶναι ἀλήθεια πώς δέν ἐπέτυχα τίποτε. Δέν μπόρεσα νά σταματήσω τήν τρέλλα τοῦ πολέμου αὐτοῦ, οὔτε νά ἀποτρέψω τήν καταστροφή τῆς ἠπείρου μας, πού εἶχα προβλέψει. Δέν μπόρεσα νά σώσω τούς ἀνθρώπους μας, ἀλλά αἰσθάνομαι εὐτυχής γιά τό γεγονός ὅτι τοὐλάχιστον προσεπάθησα.

RUDOLF HESS

rudolf hess

Κάθε 10η Μαΐου συμπληρώνεται ἕνας ἀκόμη χρόνος φυλακῆς γιά τόν Rudolf Hess. Ἔχουν περάσει 41 χρόνια ἀπό τότε πού ὁ Reichminister Hess ἐκτελώντας τίς ἐντολές τοῦ Φύρερ Ἀδόλφου Χίτλερ «πέταξε» μέ ἕνα ΜΕ 110 στήν Ἀγγλία προσπαθώντας νά συνάψη εἰρήνη καί νά διασώση τήν Εὐρώπη ἀπό τήν επερχομένη καταστροφή, μιά καταστροφή πού δυστυχῶς δέν μπόρεσε νά ἀποτρέψη.

Ὁ Rudolf Hess γεννήθηκε στήν Ἀλεξάνδρεια τό 1890 καί ἡ μητέρα του ἦταν Ἑλληνικῆς καταγωγῆς. Ὅταν ἐνηλικιώθηκε ἄρχισε σπουδές στήν Ἑβετία ἀλλά τόν πρόλαβε ὁ Α΄ Παγκόσμιος πόλεμος καί ἔτσι κατετάγη στό 1ο Βαυαρικό σύνταγμα πεζικοῦ γιά νά καταλήξη πιλότος στό σμῆνος τοῦ Goring. Μετά τό τέλος τοῦ Α΄ Παγκοσμίου πολέμου ἐνεγράφη στό Πανεπιστήμιο τοῦ Μονάχου, ὅπου ἐκεῖ ἐδίδασκε γεωπολιτική ὁ περίφημος Γερμανός καθηγητής Κάρλ Χάουσχόφερ, ὁ ἱδρυτής τῆς θεωρίας τοῦ Ζωτικοῦ Χώρου (Lebensraum). Ὁ Χαουσχόφερ ἐπισημαίνοντας τίς μεγάλες ἱκανότητες τοῦ Hess τόν ἐμύησε στόν ἐθνικοσοσιαλισμό. Ἔτσι ὁ Rudolf Hess ἐνεγράφη ἀπό τούς πρώτους στό νεοϊδρυθέν NSDAP (Ἐθνικοσοσιαλιστικό Γερμανικό Ἐργατικό Κόμμα). Ἡ ταυτότητά του εἶχε αὔξοντα ἀριθμό 16, ἐνῶ τοῦ Ἀδόλφου Χίτλερ ἔφερε τόν ἀριθμό 7.

Ὁ Χίτλερ ἀμέσως ξεχώρισε τόν Rudolf Hess—πού διεκρίνετο μέ τήν δυναμική προσωπικότητά του—γιά τήν αὐτοθυσία του (ἔσωσε κάποτε ἀπό βέβαιο θάνατο τόν Χίτλερ) καθώς καί γιά τήν ἀκλόνητη πίστι του στίς ἀρχές τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ.

Μετά τό Putsch τοῦ Μονάχου στό ὁποῖο εἶχε συμμετάσχει ὁ Hess, φυλακίσθηκε μαζί μέ τόν Χίτλερ στίς φυλακές τοῦ φρουρίου Λάντσμπεργκ. Ἐκεῖ ὁ μετέπειτα καγκελάριος τοῦ Γ΄ Ράϊχ συνέγραψε τό περίφημο Mein Kampf, τό εὐαγγέλιο τοῦ ἐθνικοσοσιαλισμοῦ. Ὁ Hess ἐβοήθησε σημαντικά τόν ἀρχηγό του καθώς ἐπιμελήθηκε τῆς ὅλης ἐργασίας.

Μετά τήν ἀποφυλάκισι, ὁ Hess συμμετέσχε σ' ὅλους τούς ἀγῶνες τοῦ NSDAP γιά τήν ἐπικράτησι κάτι πού τελικά πραγματοποιήθηκε τό 1933. Ὁ Φύρερ ἀναγνωρίζοντας τήν μεγάλη συμβολή τοῦ Hess στήν νίκη τοῦ ἐθνικοσοσιαλιστικοῦ κινήματος τόν ἔκανε μέλος τοῦ μυστικοσυμβουλίου τοῦ Ράϊχ. Ὁ Rudolf Hess σέ μικρό χρονικό διάστημα κατέστη ὁ ὑπ' ἀριθμόν δύο ἄνθρωπος τοῦ Γερμανικοῦ Κράτους.

Μετά τό ξέσπασμα τοῦ Ἐμφυλίου Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου διαβλέποντας ὁ Χίτλερ στόν

ἑβραιομπολσεβικισμό—τήν ἀπειλή αὐτή τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ—τόν μεγαλύτερο κίνδυνο κατά τῆς Εὐρώπης, ἀπεφάσισε νά προτείνη εἰρήνη στήν 'Αγγλία, μέ σκοπό τήν δημιουργία μιᾶς ἑνωμένης Εὐρώπης σέ μία σταυροφορία γιά τήν ἐκμηδένισι τῆς ἑβραιομπολσεβικικῆς Ρωσίας.

Ἔχοντας ἐμπιστοσύνη στίς ἱκανότητες τοῦ βοηθοῦ του, ὁ 'Αδόλφος Χίτλερ συνέλαβε τό σχέδιο γιά μία ἀποστολή τοῦ Hess στήν 'Αγγλία, μέ προτάσεις εἰρήνης. Τό σχέδιο συνεζητήθη μεταξύ τους διά μακρῶν. Σέ περίπτωσι ἀποτυχίας ὁ Rudolf Hess φαινομενικά θά ἐτίθετο σέ δυσμένεια καί θά ἐδέχετο τά πυρά τῶν ἐθνικοσοσιαλιστῶν.

Ἔτσι τό βράδυ τῆς 10ης Μαΐου 1941 «πέταξε» πρός τήν Μεγάλη Βρεττανία καί ἔφθασε πάνω ἀπό τήν Γλασκώβη ὅπου ἔπεσε μέ ἀλεξίπτωτο κοντά στόν πύργο τοῦ Δούκα τοῦ Χάμιλτον. 'Ο Hess ἐγνώριζε τόν Δούκα ἀπό τήν 'Ολυμπιάδα τοῦ Βερολίνου τό 1936 καί ἤλπιζε στήν μεσολάβησί του γιά νά συναντήση τά μέλη τῆς Βρεττανικῆς κυβερνήσεως.

Πράγματι ἔφθασε στόν προορισμό του καί παρ' ὅλες τίς κατ' ἀρχήν δυσκολίες, μέσω τοῦ Δούκα τοῦ Χάμιλτον ἦλθε σέ ἐπαφή μέ τήν Βρεττανική Κυβέρνησι. Οἱ ὅροι τούς ὁποίους ἐπρότεινε γιά τήν σύναψι εἰρήνης ἦταν ἄκρως εὐνοϊκοί γιά τήν 'Αγγλία. 'Ο Hess ἐπρότεινε τήν διατήρησι τῶν ἀποικιῶν τῶν Ἄγγλων μέ τήν ἀμέριστο βοήθεια τῆς Γερμανίας καθώς καί τό ὅτι ἡ Γερμανία ἀναγνώριζε σάν ἐπίσημο ἐμπορικό ἀντιπρόσωπο τῆς Εὐρώπης τήν 'Αγγλία.

Προφητικά ἦσαν τά λόγια τοῦ Hess κατά τήν διάρκεια τῶν συνομιλιῶν αὐτῶν: «ὁ πραγματικός νικητής αὐτοῦ τοῦ πολέμου θά εἶναι ἡ 'Αμερική. Θά μπορεῖ νά ὑπαγορεύη τήν θέλησί της σ' ὅλον τόν κόσμο. 'Η Μεγάλη Βρεττανία ἀντίθετα θά χάση τήν αὐτοκρατορία της καί ἡ 'Αμερική θά συνεισφέρη σ' αὐτήν τήν παρακμή τῆς συμμάχου της. Πολύ σύντομα ἡ 'Αγγλία θά εἶναι μόνο ἕνα μικρό νησί μέ ὑπερπληθυσμό πού θά ἀναλογίζεται τίς δόξες τοῦ παρελθόντος».

Οἱ γενναιόδωρες προτάσεις τοῦ Hess ὅμως, προσέκρουσαν στήν ἀδιαλλαξία καί τόν φανατισμό, καθώς τό πανίσχυρο πλουτοκρατικό ἑβραϊκό κατεστημένο πού ἤλεγχε (καί ἐλέγχει) τήν 'Αγγλία καί τήν 'Αμερική, ἐπ' οὐδενί λόγῳ δέν ἐπέτρεπε νά γίνουν πραγματικότητα οἱ εὐνοϊκές αὐτές προτάσεις εἰρήνης.

Ἔτσι ὁ Rudolf Hess χαρακτηρίσθηκε αἰχμάλωτος πολέμου(!!!) καί ἐκλείσθη στίς φυλακές. Οἱ δεσμῶτες του προσπάθησαν νά τοῦ κάμψουν τό ἠθικό μέ βασανιστήρια καί πλύσι ἐγκεφάλου. Χαρακτηριστικά ἀναφέρεται ἐδῶ ὅτι οἱ «σύμμαχοι» προσπάθησαν νά ἐμφανίσουν τόν Hess σάν ψυχικά ἀνισόρροπο!!!. 'Ο Hess ὅμως δέν ἐκάμφθη ποτέ.

Τό τέλος τοῦ πολέμου βρῆκε ἡττημένη τήν Γερμανία. Οἱ «σύμμαχοι» πιστοί στό ρητό «Οὐαί τοῖς ἡττημένοις» προετοιμάζουν τήν δίκη τῆς Νυρεμβέργης γιά νά δικάσουν τούς ἐθνικοσοσιαλιστές ἀξιωματούχους.

Κατά τήν διάρκεια τῆς δίκης ὁ Rudolf Hess μή θέλοντας νά συμμετάσχη σ' αὐτήν τήν κωμωδία, εξευτελίζει καί γελοιοποιεῖ τούς κατηγόρους του μέ τήν ἀτάραχο καί ἀπαθῆ στάση του. Ὅταν ἀναγγέλλονται οἱ ποινές, ὁ Hess δηλώνει ὑπερήφανα: «Δηλώνω κατηγορηματικά ὅτι δέν ἀρνοῦμαι τίποτα ἀπό ὅσα ἔχω πράξει, ἀρνοῦμαι ὅμως νά ἀναγνωρίσω στό δικαστήριό σας τό δικαίωμα νά μέ κρίνη».

Μεταπολεμικά τά μέσα μαζικῆς ἐνημερώσεως ἐλεγχόμενα πλήρως ἀπό τούς ἑβραίους, ἀπεδύθησαν σέ μία ἄνευ προηγουμένου προσπάθεια νά ὑποβαθμίσουν τήν ἀποστολή εἰρήνης τοῦ Rudolf Hess. Στό βιβλίο ὅμως τοῦ δημοκράτη John Tolland: ADOLF HITLER, ἀποδεικνύεται πανηγυρικά ἡ ἀλήθεια. Ἄλλη μιά τρανή ἀπόδειξις τῆς ἀληθείας εἶναι τό ὅτι τό Foreign Office μετατόπισε χρονικά τήν δημοσίευσι τῶν τότε συνομιλῶν μεταξύ Hess καί Βρεττανῶν ἀξιωματούχων, γιά τό 2017!!!

Σήμερα ὁ Rudolf Hess ἀργοπεθαίνει στίς φυλακές τοῦ Σπαντάου γιατί ἔτσι θέλησε ὁ διεθνής ἑβραϊσμός. 'Ο ἀπεσταλμένος τῆς εἰρήνης κατεδικάσθη σέ ἰσόβια δεσμά γιά ἐγκλήματα κατά τῆς εἰρήνης!!! Εἶναι κι αὐτό ἕνα δεῖγμα τοῦ ἀνθρωπισμοῦ καί τῆς δημοκρατίας πού ἐπαγγέλλονται οἱ ὑποτακτικοί τῶν ἑβραίων. Ἕνα ὅμως εἶναι σίγουρο. 'Ο Rudolf Hess κατέστη τό σύμβολο τοῦ δυναστευομένου στίς ἡμέρες μας ἐθνικοσοσιαλισμοῦ, ἡ δέ παρατεινόμενη κράτησις τοῦ ἤδη γέροντα αὐτοῦ, ἀποτελεῖ τό αἰώνιο αἶσχος τῆς Παγκοσμίου 'Ιστορίας.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΡΙΩΤΗΣ

rudolf hess
1941 - 1982;
ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ
ΕΙΡΗΝΗΣ
χρυση
αυγη